ANUL IV. — Seria II. — No. 13 8 PAGINI 3 lei C. Duminecă 22 Sept. 1940

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

BUNA VESTIRE

ZIAR LIBER DE LUPTĂ ŞI DOCTRINĂ ROMÂNEASCĂ

C. E. C.: Cont abonamente . . 1274. Cont depozit . . . . 1256.

Director GRIGORE MANOILESCU | Prim Redactor Mihail Polihroniade | TELEFOANE { Direcţia şi Administraţia . . 5.95.34; Secretariat şi Redacţia . . . 3.26.60 } Str. Anghel Saligny No. 2 | ABONAMENTE: Comune urbane { 1 an Lei 700; 6 luni „ 350; 3 luni „ 175 } Comune rurale { 1 an Lei 500; 6 luni „ 250; 3 luni „ 125 }

In faţa jertfei voastre sfinte...

Redactorii noştri în veci

Mihail Polihroniade — Valeriu Cârdu
Nicolae Totu — Virgil Rădulescu
Bănică Dobre — Al. Cristian Tell

Pe mormintele Eroilor

Ce să aducem?

Flori? Aduceţi, dacă vreţi. Dar ei nu le vor.

Lacrămi? Plânsul nostru, e uşurare pentru noi, nu e ce le trebue.

Pe mormintele eroilor să aducem, în sufletele noastre, ecoul înalt răscolitor al credinţei şi jertfei lor sublime.

Să aducem încruntarea tăcută a gândului hotărît a înfrunta moartea pentru Adevărul răstignit de nemernici, pentru Dreptatea pălmuită de făţarnici, pentru Neamul prigonit de vitregia vremurilor şi trădat de lăcomia şi laşitatea cârmuitorilor.

Asta e închinarea ce li se cuvine.

Asta chiamă şi coboară în noi, la luptă, puterile sufletului lor cerese.

I. GAVANESCUL

21 Septembrie 1940

In temniţă

..Iar aud paşi. Mă uit pe fereastră. Un preot şi mai mulţi domni se apropie de uşa mea şi încep să-mi spună:

— Bine, domnilor, se poate dvs. tineri culţi să faceţi una ca asta?

— Dacă se poate ca acest popor român să piară invadat de jidănime şi copleşit de vânzarea, desfrâul şi batjocura conducătorilor lui, se poate fi ceeace am făcut noi.

— Dar aveţi atâtea căi legale!

— Am bătut noi toate căile legale până când am ajuns aici. Şi dacă ni se deschidea vreuna, poate nu ajungeam nici noi în aceste celule.

— Şi acum e bine? Va trebui să suferiţi pentru ceeace aţi făcut!

— Poate din suferinţa noastră va ieşi ceva mai bun pentru neamul acesta.

Au plecat.

Pe la ora 4, a venit un gardian şi mi-a adus o pătură roasă de vremi şi un sac mare plin cu paie în loc de saltea. Mi le-am aşezat cât am putut mai bine. Am mai mâncat puţină pâine şi m'am culcat.

Mă gândeam la discuţia cu preotul şi-mi spuneam: Din petrecerile şi din traiul tihnit al fiilor lui, un neam nu a câştigat niciodată nimic. Din suferinţă totdeauna a ieşit ceva mai bun pentru el.

Izbutisem să găsesc un rost al suferinţii noastre şi în acelaşi timp un suport moral pentru aceste ceasuri triste.

M'am sculat atunci, m'am pus în genunchi şi m'am rugat:

— Doamne! Ne luăm asupra noastră toate păcatele neamului acestuia. Primeşte-ne suferinţa de acum. Fă ca din această suferinţă să rodească o zi mai bună pentru el.

CORNELIU Z. CODREANU
(„Pentru Legionari" pag. 176).

CU FRUNTEA SUS

Aşa au căzut sutele de legionari în primele ceasuri ale zilei aceleia de 22 Septembrie 1939.

Au căzut cu gândul datoriei împlinite, cu gândul jertfei rodnice.

Pe oricare din ei, l'ai fi întrebat dacă e gata să moară el, de bună voie, pentruca să piară ingerul răului, ar fi răspuns fără şovăire: *da!* Oricare, ar fi fost gata să ia locul lui Miti Dumitrescu. Sufleteşte toţi au acelaş merit în curmarea răului. Toţi cei căzuţi, şi încă mulţi alţii, au dorit moartea lui Armand Călinescu. Fapta camarazilor lor era fapta lor. Fiecare din miile de legionari a apăsat pe trăgaciul revolverului liberator.

De aceia când gloanţele mitralierelor secerau vieţile legionarilor, ele culegeau doar rodul jertfei acceptate de fiecare în adâncul sufletului lor, a jertfei dorite.

Pentru cei căzuţi, gloanţele nu însemnau o pedeapsă, ci o binecuvântare dorită. Ele săvârşiau cununia lor cu moartea legionară.

Şi la cununie nunii merg cu fruntea sus.

GRIGORE MANOILESCU

Linia istorică este una: aceea pe care o trăim noi. Căci noi trăim în veac.

Linia Bisericii e mult deasupra noastră. Către ea tindem, dar nu realizăm decât puţin. Pentrucă trăim sub condamnare şi sub piatra de moară a păcatelor noastre, a lumii, şi a moşi-strămoşilor noştri.

Recunoaştem că suntem păcătoşi: aceasta este atitudinea legionară faţă de Biserică.

(Circulara Căpitanului p. 89)

Cuibul, tabăra, temniţa, legiunea

Pentru revoluţionarea făpturii noastre româneşti, pentru realizarea în fiecare din noi, a unor noui valori de viaţă sufletească, Căpitanul întrebuinţează ca mijloace tehnice de educaţie: cuibul, tabăra, temniţa, care toate trei sunt trepte de introducere pentru înglobarea noastră definitivă în cea de a patra comunitate, care le depăşeşte pe toate: Legiunea. Legiunea e marea comunitate spirituală din care facem parte, azi, toţi legionarii, din care vor face parte, mâine, toţi Românii. Legiunea tinde să se confunde cu întreaga comunitate românească. Şi mâine, când va ajunge astfel, Legiunea nu va fi decât expresia sub formă de oaste a întregei suflări româneşti.

*

Temniţa este a treia comunitate de închegare a sufletului legionar: cea mai importantă. Spiritualitatea profund creştină care însufleţeşte viaţa legionară aici îşi are verificarea cea mai luminoasă: în acceptarea temniţei şi a suferinţii. Desigur, pentru idealul lor curat, adevăraţii legionari suferă în viaţa lor de toate zilele — viaţă de aşteptare, de neisprăvite privaţiuni, de hulă, de ironie. Suferă în viaţa de tabără, care e viaţa de efort şi constrângere. Dar suferinţa în înţeles extrem de încercare, suferinţa în înţeles de pătimire, de abia dela închisoare înainte se arată. Numai cine poate înfrunta temniţa şi toate grozăviile care în ţara asta fără stăpân sunt legate indisolubil de dânsa, cine poate înfrunta temniţa cu toate corolarele ei de pătimire fatale: bătaia, schingiuirea, teroarea, moartea, numai cine poate înfrunta temniţa în sens nicadoric şi rămâne neclintit privind iluminat spre cerul lumii legionare care se ridică, numai acela e legionar adevărat.

Dela temniţă înainte începe adevărata verificare legionară: pătimirea şi jertfa.

Cuvintele Căpitanului: «Cine renunţă la mormânt, renunţă la Inviere. Pentrucă, condiţia Invierii stă în acceptarea prealabilă, neşovăitoare, senină, a durerilor şi apăsării mormântului» — sunt inspirate deadreptul din pilda lui Isus şi conţin în ele adevărul veşnic, pe care vor trebui să-l realizeze oamenii, azi ca şi ieri ca şi 'n vecii vecilor, oridecâteori vor voi să se depăşească pe ei, să înceapă o viaţă nouă, de mântuire, sau măcar de creaţie. Căci acest adevăr etern nu e valabil numai în ordinea transcendentă a mântuirii, ci şi în ordinea lumească a creaţiei. Neamul nostru îl mărturiseşte aşa de frumos în legenda Meşterului Manole. Nu există creaţie decât dela depăşirea propriei noastre fiinţe.

*

Deasupra tuturor acestor trepte de comunitate nouă de suflet românesc, e cea care le depăşeşte pe toate şi care e scopul tuturor celorlalte: Legiunea.

Infăptuirea desăvârşită a Legiunii — comunitatea organică a întregului românism — e visul, mărturisirea şi destinul istoric al generaţiei noastre.

VICTOR P. GÂRCINEANU, («Din lumea legionară» pag. 13—17).

22 MAI

Mă întreb: oare, sub ce zodie e sortit a se naşte (sufleteşte) şi a trăi, legionarul? Ursitoarele acestei renaşteri sufleteşti în duh legionar, ce soartă vor fi trebuit să hărăzească celui care a pornit astfel pe calea aceasta nouă, unde cea dintâi datorie este uitarea de sine şi dăruirea totală pentru răscumpărarea unui mai bun destin românesc?

In nici un caz viaţa personală a unui legionar (ne cea de luptători) nu va fi ...rajuită de o zodie luminoasă, senină, plină de toate împlinirile şi reuşitele. Iată această frumoasă zi de Mai, de 22 Mai, atât de bogată în lumină şi de sărbătoare a celei mai frumoase tinereţi: vă puteţi închipui vraja acestei zile însoţind pentru totdeauna o viaţă de legionar? Vă puteţi închipui un legionar pe al cărui răboj sufletesc soarta să fi înscris, ca rost de predestinare şi de ursită, această frumoasă zi de Mai?

Eu îmi pot închipui orice zodie străjuind viaţa unui legionar, afară doar de zodiile care hărăzesc omului o înrădăcinare adâncă în fericirea acestei vieţi, care-i aduc, copleşitoare, bogăţia tuturor mulţumirilor şi biruinţa tuturor împlinirilor. Aşa, de pildă, îmi închipui foarte bine un legionar al cărui destin a fost ursit în zodia vreunei zile cenuşii de iarnă, a vreunei zile de crivăţ în care toate singurătăţile şi neliniştile se strâng în stoluri nesfârşite, ori chiar în zodia vreunei zile de toamnă din care tot norocul a plecat odată cu berzele. Dar o zi de Mai şi încă o zi ca cea de azi, 22 Mai, plină de soare şi de fericite împliniri, al cărei nume, scris aici pe hârtie, nu e, el însuşi, decât un vesel zâmbet de bucurie, — o asemenea zi, cu ursita ei de lumină şi bucurie, iată nu vrea, nu poate să vegheze asupra vieţii unui legionar. Soarta se vede că nu vrea să îngădue o împăcare între destinul tragic al unei generaţii şi bucuria unei vieţi împlinite. Se vede că se teme biata soartă de slăbiciunea oamenilor, de trădarea lor, de nesocotirea marilor datorii din pricina marilor bucurii. Şi, e bine, poate, că-şi ia destinul precauţiunile lui, prin aceste jocuri cu zodiile şi ursitele.

Inchisorile noastre, prigoanele noastre, mormintele noastre tinere, Ursitoarele au trebuit să ni-le hărăzească! De aceea, le vom avea şi în viitor, până în ziua biruinţei pe care totuşi, nu toţi o vom vedea. Căci aşa a vrut şi Dumnezeu: germenul unei înoiri să nu poată creşte decât din moarte, din suferinţă. Trebue să plătească cineva, cu suferinţă, păcatele care au prăbuşit un neam, trebue să răscumpere cineva prin durere mântuirea de mâine (nu pentru vreun dor de răzbunare al lui Dumnezeu, ci, poate, pentru a-i dovedi, astfel, că mai este rodnicie sufletească într'o lume condamnată). Nici Mântuitorul n'a putut birui fără suferinţă şi jertfă; să constatăm faptul, fără a mai scruta pricinile. Cum va putea oare birui legionarul cu o viaţă în care el n'ar cunoaşte decât zile senine, cum ar putea el birui cu o viaţă zămislită în zodie de noroc şi de netulburată mulţumire personală?

Nu vom ascunde că ne doare această sfâşiere a pornirilor noastre spre toate împlinirile vieţii, această îngropare a unei vieţi în plină floare. Desigur satisfacţiile de conştiinţă ne sunt mari atunci când ştim că prin această abdicare ne-am împlinit o datorie de onoare şi de caritate pentru aproapele nostru, că am croit un drum larg pentru viitorul mai bun al neamului nostru. Totuşi rănile lăsate în noi de vrăjmăşiile sorţii, rămân veşnic vii. Dacă n'am simţi durerea acestor răni, atunci ce valoare, ce existenţă vie ar mai avea jertfa noastră? O primim bucuros, dar îi simţim şi povara în toată greutatea ei. Mântuitorul Insuşi, primind cu seninătate moartea pe Cruce, nu s'a putut smulge durerii şi se plânge lui Dumnezeu, în ceasul cel mai greu, întrebându-l pentruce l-a părăsit.

Simţirea vie a durerilor noastre şi chiar mărturisirea lor, nu întunecă onoarea unui legionar. Dimpotrivă, face vădită trăirea vie şi eroică a jertfei legionare. Să nu ne ascundem nici o durere, cel puţin nouă înşine. Cu sinceritate, să mărturisim că ne-am fi dorit alăturati ursitei luminoase pe care o sărbătoreşte azi această frumoasă zi de Mai. Şi, dacă am fi vrut, am fi putut, poate, totuşi, să o avem, chiar împotriva îndemnului sorţii, lepădându-ne de chemarea noastră. Dar am primit povara acestei sorţi, fără revoltă, cu durere, dar şi cu elan şi înălţare. Ca să se poată bucura, după noi, alţii, un întreg popor, de seninul unei sorţi mai bune.

Şi astfel, iată, privim cum ursita ne răpeşte tot ce putea să ne fie încleştare deplină cu viaţa, plinătate de rod şi fericire, privim cum în câteva zile, ursita aceasta vrăjmaşe va fi desăvârşit risipirea atâtor aşteptări trecute prin firul atâtor ani.

Rămânem într'o tinereţe fără primăvară, faţă'n faţă cu moartea, desrădăcinaţi din rânduiala şi bucuria personală. Dar totuşi acest pustiu din sufletul legionar se populează pe încetul cu o altă lume, a trăirii eroice, cu dragostea de luptă şi de camarazi, cu voluptatea jertfei. Iar bucuria biruinţei ne va fi cu atât mai mare cu cât vom simţi mai adânc cât de scump am plătit-o, cu cât vom simţi mai adânc cât de dragi ni-au fost dorurile şi plinirile zadarnic aşteptate.

22 Mai 1929.

(Ion Moţa, Cranii de lemn)

A fi elită legionară, în limbajul nostru nu înseamnă numai a lupta şi a învinge, ci înseamnă, că ideia de elită este legată de ideia de jertfă, de sărăcie, de trăire aspră şi severă a vieţii, că unde încetează jertfirea de sine, acolo încetează elita legionară.

CORNELIU ZELEA CODREANU

„Dumnezeu şi Neamul să primească jertfa noastră"

OVIDIU ISAIA

MARIN STANCIULESCU

Legionarul Miti Dumitrescu

Fără activitate legionară până la deslănţuirea prigoanei în 1938, era sufleteşte format de prof. Nae Ionescu, pentru care avea un cult.

In primele zile ale prigoanei, s'a încadrat în mişcarea Legionară, cu toată seriozitatea momentului pe care l-a înţeles profund din prima clipă.

Curat la suflet şi cu o energie pe care n'o găseai decât la un legionar călit în luptele trecute, a fost curând arestat.

Eliberat dela Braşov a continuat lupta cu o vigoare crescândă pe măsură ce membrii mişcării legionare scădeau numericeşte.

Aprins de flacăra Căpitanului şi în strânsă legătură cu cei mai buni legionari din Prahova, a organizat pe baze aşa de solide rândurile noastre încât pe măsură ce creştea prigoana pe aceiaşi măsură creştea ţara noastră. Când sângele elitei legionare a început să curgă în Noembrie 1938, şi-a părăsit familia, de care era strâns legat şi, în legătura cu centrul, fără odihnă, a lucrat până la 21 Septembrie 1939, când împreună cu ceilalţi opt camarazi a mers pe marea linie a mişcării, pentru a pedepsi legionăreşte canalia pe care doi ani a suportat-o neamul.

Inalt şi frumos, bun la suflet, cinstit, înţelegător cu toţi cei din jurul lui, pentru care în orice moment avea o vorbă bună, preţuitor al artei şi al culturei filosofice, tolerant faţă de orice privea persoana lui, dârz în cele mai mici probleme ce priveau Legiunea, aşa l-am cunoscut şi aşa-l vom întâlni la capătul drumului nostru, unde ne aşteaptă şi de unde ne priveşte.

Gigi Paraschivescu

Inteligent, ager în privire şi mişcări, uşor pătrunzător până în cutele cele mai adânci ale sufletelor omeneşti, neobosit luptător, de un curaj nemăsurat în vifornița bătăliilor, credincios până la fanatism, cu o energie sufletească cum rar găsim şi bun camarad. Acesta este Gigi Paraschivescu. Cei ce l-au cunoscut şi au trăit lângă el nu se poate să nu fi fost isbiţi de complecta lui desinteresare de tot ceace însemna interes personal. In schimb îşi închina toate puterile lui de muncă, energia fizică şi sufletească intereselor colectivităţii suferinde. Se alătura cu uşurinţă ori cărei iniţiative ce avea drept scop frumosul şi utilul. Nu scăpa niciodată din vedere sufletul omenesc căruia trebuia să i se facă o serioasă şi îndelungată pregătire pentru a putea ajunge la acea înălţime şi perfecţiune pe care o dorea Căpitanul.

Imi amintesc cum, cu câţiva ani în urmă, în planul de educaţie al băeţilor din unitatea lui, a organizat un marş până la Bucureşti pentru ca să-l vadă pe cel ce întruchipa speranţele de mai bine ale neamului nostru, şi reprezenta icoana de perfecţiune sufletească: Căpitanul. Cu câtă satisfacţie spunea tuturor: «am fost la Casa Verde cu băeţii şi am văzut pe Căpitan».

Chipul Căpitanului îl obseda. I se părea că niciodată nu dă cât trebue pentru Legiune. Astăzi, de dincolo, cu zâmbetul lui camaraderesc ne şopteşte mândru: «L-am văzut pe Căpitan. Nu-l voi mai părăsi niciodată!».

Cezar Popescu

Astăzi când coloanele noastre păşesc biruitoare pe drumul de foc al credinţei legionare, ochii ni se opresc pe o piatră unghiulară a jertfelor sfinte pentru credinţa în alt destin; pe ea scrie: *Cezar Popescu.*

Nici nu s'ar fi putut altfel. El o dorea din tot sufletul. Nu-şi putea închipui o Românie legionară fără să aibă la temelia ei sufletul lui.

Nu există luptă în viaţa studenţească şi legionară în care el să nu apară tumultos, ca un munte în prăvălire. La Argeş, la Prahova, în Bucovina sau pe baricade, Cezar era present şi cel din frunte. Prezenţa lui era, pentru cei ce-l însoţeau, o garanţie a reuşitei în lupta ce se da.

Trăia cu atâta convingere viaţa legionară, exista atâta curăţenie în trăirea lui intimă încât se impunea întotdeauna ca o mare valoare morală. Subiectele de şedinţă cele mai plăcute pentru el erau cele despre jertfă. Părea un apostol al sacrificiului, un fanatic propovăduitor al vieţii prin moarte. «Cine renunţă la moarte renunţă la viaţă», «Condiţia învierii este moartea», şi-l preocupa atât de mult viaţa şi viitorul neamului, încât nu era clipă când să nu se gândească la moartea ce trebuia s'o dea pentru neam şi Căpitan.

«Eu nu-mi mai aparţin; puterile mele de muncă şi sufletul sunt închinate Căpitanului şi Legiunei»; aceasta erau vorbele ce le arunca celor ce-l întrebau de situaţia lor personală.

Mâna lui sigură pe condei încheie scrisoarea lăsată către camarazi, prin cuvintele:

«Dumnezeu şi neamul să primească jertfa noastră».

Da camarade Cezar. Dumnezeu a

primit jertfa voastră, iar neamul a pus la temelia noui lui vieţi sufletele voastre curate şi credincioase. In semn de recunoştinţă România Legionară cu temeliile înfipte în lespedea jertfelor voastre strigă: Cezar Popescu!

Prezent!

C. G.

Neamul acesta va trebui să-şi pedepsească măcar odată la o mie de ani pe cei ce i-au călcat legile, l-au împilat sau l-au trădat.

Sunt de părere că această categorie de elemente, pentru ideia unei mari exemplarităţi milenare, va trebui stigmatizată în faţa ţării invingătoare. Stigmatizaţi şi părinţii lor, cuibul din care s'a născut şi a putut creşte duhul trădării, stigmatizaţi şi copiii lor, pentrucă «din stejar, stejar răsare şi din trădător, trădător se naşte».

Corneliu Zelea Codreanu

21 SEPTEMBRIE 1940

Fapta lor?

Fulgerul luminător. Tunetul care mugeşte. Trăsnetul care despică întunericul.

Năprasna lor? Isbucnirea de cutremurătoare mânie omenească, isbucnire care a făcut să hulească veacurile...

Nu din vina lor...

Şi deşi azi s'ar cădea să tăcem desăvârşit, mulţumindu-ne cu fiorul marei lor prezenţe mai caldă, mai simţită alături, gândul înăbuşitelor noastre dureri, inima închingată în cleştele marilor oprimări, ne dă o poruncă.

Să ne închinăm puţin în aceiaşi metanie cu ei.

Dar în această comună rugăciune pe care-o facem lui Dumnezeu pentru iertarea sufletelor lor şi a lor noastre, nu ne putem abţine dela o oarecare privire pe furiş spre angelicele lor umbre.

Toacele de ulm au trezit tăcerile din turnurile bisericeşti. Inceputul l-a făcut sebi[illegible] Căpitanului de pe Rarău. Atunci clopotele de prin clopotniţele aşezate pe culmi, au vestit ţării nu ştiu: un an, un veac, un ceas, o zi, un minut sau o clipă poate, dela fapta lor.

Ne-am dus dar între pajiştile şi castanii dela Cotroceni să-l găsim la o şedinţă de cuib. Am închis ochii şi am început

— *Să ne rugăm lui Dumnezeu!*

Inimile ne-au svâcnit aprig, mâinile s'au înfipt în întunerice pornind spre cer. Luna ni le-a poleit numai decât cu o luminoasă tristeţe.

In clipa aceia, am auzit un fâşâit de aripi.

— *Să ne gândim la Căpitanul nostru!*

In castani n'a mai fâşâit nici o frunză, norii nu s'au mai plimbat pe cer, au amorţit şoaptele nopţii, susurul luminii lunii, au îngheţat chiar şi tăcerile, odată cu uşoara unduire de aripi.

— *Să ne ridicăm cu gândul la sufletul martirilor noştri Moţa, Marin, Sterie Ciumetti şi ale tuturor camarazilor noştri morţi în credinţa legionară.*

Pe jos, parcă a început acum deabia, să murmure ceva. N'am deschis ochii.

— *Să credem în învierea României legionare şi în sfărâmarea zidului de ură şi de mişelie care o înconjoară!*

— Da să credem!

Inimile ne-au fost străpunse de pure şi albe înmărmuritoare dureri...

Cine vorbea?!

Ochii ni s'au deschis ca într'o revărsare de caldă lumină pentru uis-te morţi între gheţuri.

De pe pătratele pietrii ale caldarâmului rece şi inoptat s'au ridicat gemând făpturi noi.

Ne-am uitat uimiţi.

Cei 9 dela 21 Septembrie stăteau

MITI DUMITRESCU
Doctor în Drept

cu chipul în lună în poziţie de onor, alături de noi.

— A fost sfărâmat!

Au vorbit numai ei.

Streangurile le stăruau de gât; câteva din ele erau legate de o scândură şi scândura pătată de sânge închegat se înălţase într'un onor special cu miros de răşină şi sânge, odată cu ei.

Unul a comandat tăcere. Cred că era Miti. A rostit scurt:

— Numai noi!

— *Jurăm că te-am răsbunat Căpitane!*

In clipa aceia, a înmormântat totul.

CAPITANUL ne sta în faţă. Intâi cu faţa la Dumnezeu. Apoi s'a întors ca la o primire de raport.

Zâmbea trist. Ochii îi fulgerau tristeţi...

— *Camarazi, să ne rugăm lui Dumnezeu... Să ne rugăm să ne ierte...*

Deabia atunci am observat, că toţi aveau găuri de gloanţe prin ochi, gură, obraji, frunte, tot capul şi prin piept...

Inima şi gândul...

Toţi, în frunte cu CAPITANUL.

Dar lor nu le păsa. Parcă ar fi avut în locul chiagului negru de sânge vâscos ce le brăzda chipurile de îngeri ai răzbunării nişte neînsemnate broboane de sudoare într'o tabără de muncă.

Am auzit geamătul lunii, calnatul norilor şi un plâns al seninului...?!

Nu-mi amintesc. Nici ce a urmat n'aş putea povesti.

Intr'un târziu s'au tulburat castanii.

CAPITANUL a pornit încet, cu ceilalţi după el. Pe unde? Cine ştie? Parcă recunoşteam Valea Coştilei, plaiul Rarăului, tăcerile din munţi şi fiorii zăpezilor. Apoi deodată — s'au oprit în faţa crucii de pe Caraiman.

CAPITANUL mişca doar buzele. Ceilalţi executau nişte mişcări bizare. Am înţeles. Era un grai nou pe care noi nu-l auzeam. Minunea s'a înfăptuit. In jurul Căpitanului erau sute de morţi. I-am recunoscut.

Şi era un înger şi un mort, un înger şi un mort într'o mărşăluire cerească ce se înălţa mereu sus tot mai sus în faţa uimiţilor noştri ochi.

Cum n'am înţeles că cel de lângă Căpitan era Arhanghelul?

Că şuşurul castanilor dintre pajişti, erau aripile îngerilor veniţi să dea onorul celor nouă?

Grupul urca mereu.

Dimineţile îşi deschideau ferestrele din munţi.

Pe muchea de pe Caraiman, poleit în răsărit şi conturat de lumini, unul singur rămăsese să dea onorul plecaţilor morţi ce se urcau mereu spre seninuri:

Horia!

El singur pentru toţi, a strigat luminii şi dimineţilor:

— *Trăiască Legiunea, să trăeşti Căpitane!*

Văpăile luminoase ale zilei de 22 Septembrie 1940 au inundat cu duhul celor plecaţi, creştetele ţării noi...

13 ani de luptă legionară s'au împlinit...

Cristofor Dancu

Marin Stănciulescu

Chemat în ceasul jertfei sfinte, pentru mântuirea Naţiei de sub călcâiul călcătorilor de lege, ţâşneşte trăsnet pedepsitor, în toiul furtunii de grindini.

In rând cu camarazii din echipă păşeşte dârz. Mlada din pământul nostru străbun, se ridică peste sgura de patimi şi doruri lumeşti, peste chipuri de lut şi huzururi, ca să'ngenunche legea bunului trai.

A jertfit continuu pentru Legiune, Ţară şi Căpitan, a părăsit totul, păşind cu ochii aţintiţi spre Nimbul de lumină întruchipat în icoanele martirilor noştri, în Arhanghelul proteguitor.

Ai căzut la datorie camarade, ca să te înalţi martirizat.

In pace-ţi fie sufletul deapururi, căci Neamul tău a înviat.

G. P.

Legionarul Nelu Moldoveanu

Luptător din şcoala lui Nicu Comănescu, a avut cea mai intensă activitate legionară în organizaţia de Prahova, în ultimul an al vieţii lui.

Temperament dinamic, lua hotărâri rapide şi radicale. Acţiunea lui era precisă, mergea totdeauna direct la ţintă. Când camaradul Miti Dumitrescu a trebuit să dispară, i-a luat locul. Dar lupta devenise mai grea din Februarie 1939. A ştiut însă să scape şi de trădători graţie unei dibăcii de care îşi pot da seama numai cei ce l-au cunoscut.

De o vioiciune caracteristică, vesel cu cei din jurul lui, era fericit că jertfa lui va aduce mai aproape ceasul descătuşării neamului.

A murit legionăreşte, cu fruntea sus, sfidând duşmanii, mândru că a pedepsit canalia care timp de doi ani a încercat să înăbuşe neamul.

Delicat, ştia să se poarte cu toată lumea, nu vorbea niciodată despre el. Mereu avea în gând Mişcarea şi obiectul discuţiunilor lui era întotdeauna legionarul. Faţă de părinţii lui cari nu-l puteau înţelege, a ştiut să se poarte în aşa fel încât l-a câştigat prin însăşi gestul lui final care l-a ridicat erou în istoria dureroasă a descătuşării neamului nostru.

Traian Popescu-Puiu

Stâncă de cremene! Vârtos la trup şi ager la minte. Nimic nu l-ar fi putut clinti măcar un pas din calea ce şi-o hărăzise. A crescut legionar, trunchi de stejar în mijlocul trestiilor ce se pleacă la fiece suflare de vânt.

Infipt trainic în glie şi în simţ ru-

mânesc, se încrâncenă în crunta luptă de descătuşare a Neamului nostru robit de tirani.

Cărturar şi ţăran. Rumân!

Pe unde a trecut a stârnit vijelie de viaţă, de crez şi destin legionar. Fanatizat, fanatizează în jurul sufletelor şi gând; smulge din aţipire inimi pline de amar, croind printre mişei, cu graiul, cu pieptul, pârtie învolburată de clocotul sângelui tineresc ce-şi caută sorţirea pe drumul străbunilor luptători.

In trup de zimbru, în pieptu-i de granit, bătea, mai mare, mai puternică, o inimă creştină. Pentru un sărman, o frăţească mână şi o lacrimă; pentru un mişel, un pumn de fier.

Trăia cu toţi din jur şi bucurie, tristeţe şi revoltă. N'a cunoscut o clipă şovăirea, dar a răbdat încătuşat, când glăsuia porunca: «Răbdare!».

A ştiut să asculte, să-şi zăgăzuiască furtuna din suflet, până când ceasul a bătut isbăvitor. Alături de fratele lui, Cezar, de Miti şi ceilalţi camarazi, a fulgerat la pământ urgia Neamului robit.

Prin pumnul lor pedepsitor, o Naţie lovea!

«O echipă de legionari a executat pe Armand Călinescu!» El a strigat Ţării dela postul de Radio, a urlat adormiţilor în ureche, să audă şi să înţeleagă.

Legiunea e trează!

Vifornița s'a pornit!

Au căzut toţi nouă, au căzut sute şi mii. Ţara a gemut, dar a îngenunchiat mai adânc.

Ei ne-au deschis porţile prin care aveam să trecem biruitori.

Pentru Ţară, pentru Legiune şi pentru Căpitan au căzut toţi, a căzut Puiu.

Prin moarte la viaţă.

Camarazi, pentru onor, înainte.

G. P.

Jean Vasiliu

A cunoscut Mişcarea, trăind odată cu începuturile ei. A simţit dâra de lumină ce se desprindea din duhul legionar peste vremile de greu întuneric. Firea lui, chibzuinţa şi volbura din piept l-au mânat spre acest răsărit de veac nou, ce se deschidea pâlpăitor cu fiece pas făcut înainte, în crezul nostru sfânt.

Işi face şcoala sufletului şi disciplinei în cuibul camaradului Caratănase. De aci se leagă strâns de unul dintre Nicadori, de Doru Belimace. Ceas de ceas, zi de zi, se oţelesc pentru drama cea mare ce avea s'o treacă întâiu Doru şi în urmă el.

Trece prin prigoana din 1933, închis şi bătut crunt.

Scânteea se face flacără. Un drum început trebue dus la capăt. N'a dat înapoi, n'a şovăit, ci şi-a croit drum sigur printre urile şi ochii duşmani ce-l pândeau din toate părţile.

A lucrat în tabăra dela Carmen Sylva, alături de toţi camarazii săi, atât cât a fost îngăduită munca.

Un suflet mare şi o inimă adânc iubitoare l-au făcut să sufere amar, cu orice lovitură ce primea Legiunea dela duşmanii Neamului acesta năpăstuit. Moartea Căpitanului l-a cutremurat amarnic. De-atunci a stat de veghe, gata să moară pentru reîntronarea cinstei şi demnităţii; chemarea gemea în sângele lui. Când a sunat ceasul, i-s'a luminat înaintea ochilor minţii şi a pornit cu pas hotărât.

Braţul lui şi al camarazilor, s'a abătut năprasnic peste călăul Neamului.

S'a ridicat un rug spre cer şi în flacără mistuitoare, au înălţat altar de jertfă luminoasă pentru isbăvirea Ţării.

Biruitori «Cei ce-au căzut ucişi de gloanţele duşmane

«Păşesc în rând cu cei ce au rămas».

Camarade Vasiliu ai biruit!

Robia noastră a luat sfârşit!

NELU MOLDOVEANU

JEAN VASILIU

Scrisoarea echipei care a pedepsit pe Armand Călinescu, adresată legionarilor

Camarazi,

Toţi aceia în care arde ca o flacără sfântă credinţa legionară,

Toţi aceia care se sbuciumă şi stau copleşiţi de povara tragediei în care se sbate Neamul Românesc,

Toţi aceia care vor purta până la moarte neîntinată credinţa şi onoarea,

Să ştie:

Am fost învăţaţi să credem neclintiţi, că o adevărată schimbare pentru ţara aceasta, nu va porni decât dela prefacerea sufletului românesc. Acest suflet trebuie curăţat de tot ceiace necinstea, necredinţa, laşitate şi meschinăria au sădit în el.

Acesta este ogorul în care vor lupta cu înverşunare sfântă legionarii viitorului românesc.

Aceasta este împiedicată şi îndepărtată astăzi — un val de oroare, şi de groază s'a aşternut pe neamul acesta.

Ne-am hotărît să pedepsim! Din dragoste adâncă faţă de acest pământ, frământat de sângele atâtor martiri, din dragoste pentru neamul acesta, vom încerca să rupem o frântură din trupul uriaş al viermelui conducător ce roade fiinţa neamului.

Violenţa în sine nu schimbă nimic, dar ea este de o dureroasă necesitate. Vrem numai atât, ca prin violenţa noastră să trezim neamul românesc.

Camarazi,

Ştiţi că legionarul priveşte cu pieptul deschis urmarea faptelor sale. El răspunde. Vom răspunde şi noi. Ori care ar fi judecata pe care istoria o va face asupra noastră, nu trebuie să uitaţi că am plătit cu sângele şi sufletul nostru credinţa noastră.

Camarazi,

Priviţi cu încredere viitorul. Nu uitaţi că neamul românesc are o misiune sădită în el de Dumnezeu şi că există o linie de onoare a neamului.

Pe cerul întunecat care priveghează neamul, se desprind literile de foc ale Căpitanului: (sfârşitul cărţii «Pentru Legionari»).

Dragi camarazi,

«Vouă celor ce aţi fost loviţi, huliţi sau martirizaţi, vă pot aduce vestea, care doreşte să treacă dincolo de valoarea şubredă a unei fraze oratorice ocazionale: In curând vom birui.

In faţa coloanelor voastre, vor cădea toţi asupritorii voştrii. Săi iertaţi pe cei ce v'au lovit din porniri personale.

Pe cei ce v'au chinuit pentru credinţa voastră în neamul românesc nu-i veţi ierta. Să nu confundaţi dreptul şi datoria creştină de a ierta pe cei ce v'au făcut vouă rău, cu dreptul şi datoria neamului de a pedepsi pe cei ce l'au trădat şi pe cei ce şi-au asumat răspunderea de a i se împotrivi. Să nu uitaţi că săbiile pe care le-aţi încins sunt ale neamului. In numele lui deci, veţi pedepsi cu ele: Necruţători şi neiertători.

Astfel şi numai astfel, veţi pregăti un viitor sănătos acestei naţii».

Camarazi!

DUMNEZEU ŞI NEAMUL SA PRIMEASCA JERTFA NOASTRA.

ECHIPA:

Miti Dumitrescu, Cezar Popescu, Traian Popescu, Nelu Moldoveanu, Jean Ionescu, Jean Vasiliu, Marin Stănciulescu, Isaia Ovidiu, Gheorghe Paraschivescu.

Jean Ionescu

Figura lui de cremene, cu aspre trăsături adânc dăltuite, erau expresia unui suflet complicat, dar hotărît, energic şi neînfricat. Pen-

tru el nu exista problemă mai serioasă decât acea care privia fiinţa şi viitorul neamului.

Sufletul lui viforos se învolbura ca valurile clocotitoare ale unei mări furioase, mânate de uragane. Prindeai totuşi la el clipe de linişte şi pasivitate; avea chiar momente când erai dispus să crezi că a căzut în melancolie. Acelea erau momentele cele mai dramatice ale vieţii lui sufleteşti.

Nemulţumirea nu-şi găsea forme, iar revolta îşi căuta expresia.

L-am întâlnit pentru ultima oară nu cu mult înainte de 21 Septembrie 1939. Era îngândurat, nemulţumirea îşi căuta expresia; hotărârea a fost luată repede, expresia a fost găsită în mod fericit. Luciferul monoclit trebuia să cadă. Mâna lui grea avea să poarte toporisca simbolică de pedepsire a trădătorilor de neam.

Acum de pe înălţimea la care l-a ridicat fapta şi jertfa lui măreaţă, ne priveşte cu ochi de vultur, iar cuvintele lui ne sună răspicat: «Jertfiţi continuu pentru neam: El trebue să trăiască pe culmi de vis legionar».

Ovidiu Isaia

In acelaş an în care se născuse, 1919, din orăşelul macedonean Tetova, familia sa pornea spre meleagurile visate, mai darnice ale Daciei de dincolo de Dunăre.

De aici înainte povestea vieţii lui se leagă de Ploeşti, unde-şi încălzi sufletul cu primele raze ale educaţiei legionare.

Răscolit de suferinţele neamului, avântă cu fruntea senină, cu dorinţa câte odată chinuitoare de jertfă în lupta din iarna lui 1938, luptă despre care nu se ştiu multe, căci ardea tăciune nepotolit sub cenuşe, se petrecea noaptea prin odăiţe strimte şi întunecate, la umbra blocurilor sfidătoare de orice suferinţă, ale Bucureştiului.

O răsbunare care întârzia să se înfăptuiască, îl măcina; chinul aşteptării îi întunecase faţa până atunci senină.

Atâta sbucium cât acumulase, trebuia să găsească un moment de isbucnire, era doar tâlcul vorbei pe care ne-o adusese depe malurile Ohridei:

«Chiatra care se aricuţeaşte Musculu nu acaţă»

NI-I DRAGĂ MOARTEA PENTRU CĂPITAN

Ion I. Moța
Vasile Marin
Sterie Ciumetti
Cristache Solomon
Virgil Teodorescu
Niță Constantin
Toader Toma
Nicolaie Bălăianu
Gheorghe Negrea
Gheorghe Grigor
Nicolicescu Gh.
Moraru Alex.
Danielescu Josim
Tucan Boris
Popescu Vasile
Borzea Virgil
Stahu Teodor
Valeriu Cârdu
Teohari Mircea
Goga Mircea
Popescu Spiru
Bujgoli Spiru
Șola Stavri
Șupila Polisperhon
Caratașu Chiriac
Spânu Iordache
Tudose Teodor
Busuioc Ion
Dobre Radu
Constantiniu Dorin
Calapăr Mihai
Comănescu Nicolae
Boboc Mircea
Lazăr Constantin
Toni Barbu Popescu
Marius Cioflec
Noaghea Virgil
Benca Constantin
Miter Ion
Grama Iosef
Dorca Afilon
Augustin Liviu Micu
Titus Borzea
Strungaru Nicolae
Adam Vilmus
Victor Dragomirescu
Vladimir Haidenreib
Mastin Vucu
Ion Iovu
Enache Nocoleanu
Iulian Rădulescu
Octavian Bălan

Dragoș Popovici
Aurel Gherasim
Vacni Sterie
Petre Caranica
Costel Constantinescu
Manolescu Gârbovi
Lucia Grecu
Nicoleta Nicolescu
Elena Bagdad
Nicu Dumitrescu
Lt. N. Dumitrescu
Colonel Diaconescu
Florescu Sergiu
Nicolae Nastu
Chița Popescu
Costică Mangaliță
Memu Dionisie
Tilu Cavachi
Traian Amfar
Lt. Pielmuș
Iosif Duma
Dragomir Gh.
Cocova Alex.
Udrea Nicole
Gasan Nicolae-Piscani
Stancu Ion-Cosești
Popescu Cusurul din Vale
Antoniu Ion
Rioșanu Petre
Boboc Const.
Gălmeanu Ion
Bălan
Niki Constantinescu
Doru Belimace
Iancu Caranica
Iosef Bozântan
Ștefan Curcă
Ion Caratănase
Ion Trandafir
Radu Vlad
Grigore State
Jean Atanasiu
Fane Georgescu
Sălceanu Const.
Grigorescu Grigore
Ștefănescu Gh.
Cojocaru Alex.
Clement Gh.
Băleanu Ion
Gh. Negrea
Fleschiu Petre
Ghedeon Teodor

Popa Ion
Stănescu Petruș
Vucu Corneliu
Marius Goflu
Constantin Gh.
Anton Barbu
Nuțiu Aurel
Ghinda Gh.
Damaschin Sârbu
Cerbu Pavel

Caranica Ion
Cavachi Teodor
Cavachi Ilie
Miriazi A.
Papaciec
Caporani Hristu
Ardeleanu
Lucian Caramlău
Suitan Donat
Tovachi Ilie

Pele Victor
Ion Bogdan
Miti Dumitrescu
Jean R. Ionescu
Cezar Popescu
Traian Popescu
Nelu Moldoveanu
Ion Vasiliu
Marius Stănciulescu
Gigi Paraschivescu
Isaia Ovidiu
Cenan Constantin
Vasiliu Gh.
Preotul Mihalache
Benech
Beuchi Petre
Stamate Eugen
Popescu Barbu Anton
Bienec Const.
Cerbeanu Vasile
Micu Emilian
Frank
Cesufie St.
Nicolau Ion
Creangă Ion
Niculae Voinea
Vasile Stale
Petrică Marin
Dumitru Mija
Florian Popescu
Simion Tenea
Ursu Ion
Pavlescu Alex.
Enescu Ion
Stegărescu Constantin
Teodorescu Gh.
Mincă Ilie
Vasile Susai
Popescu Marin
Corbeanu Vasile
Tiberiu Popa
Cosmin Coman
Filipov Vlasie
Radu Zus
Ducara Dumitru
Mitru Aurel
Gh. Constantin
Prodea Nicolae
Felecan Teodor
Ovidiu Biriș
Coriolan Todar
Tiponuț Gh.

Liviu Dobrin
Ungureanu Corneliu
Virgil Rădulescu
Iordache Nicoară
Eugen Stamate
Dumitru Constantinescu
Petre Zanchi
Raicu Const.
Macoveschi Ion
Vasile Buhai
Lt. Gârcineanu Florin
Lt. Vasiliu Gh.
Constantin Benio
Iosef Zvanic
Mandache
Condopol
Antonovici
Ing. Lascăr
Preotul Isihie Antohi
Pr. Chivu
Pr. Secăreanu
Chiriasi Constantin
Costel Constantinescu
Gherman
Jak Rădulescu
Volocam
Lt. Borza
Mihail Polihroniade
Craja Paul
Prof. Sima Simulescu
Ing. Aurel Serafim
Apostolescu
Istrate Gh.
Neculai Totu
Ion Banea
Gh. Furdui
Căpitan Șiancu
Cotigă Traian
Ing. Eugen Ionică
Pihu Grigore
Șușman Iuliu
Proca Gh.
Herghelegiu Ion
Victor Puiu Gârcineanu
Lt. Maricari Nicolae
Motoc Mircea
Belgea Ion
Recman Gogu
Clime Traian
Nicolae Brodier
Tudose Popescu
General Tarnovschi

General Macridescu
Mateescu Aurel
Constantin Eremia
Dimitrie Micescu
Christache Moise
Olimpia Zeana
Elvira Gârneață
Gheorghe Popescu
Lotes Pantelimon
Dumitru Bulacu
Cristea Pavel
Eleonora Predescu
Dumitru Străchinaru
Victor V. Slăvescu
Gh. Clime
Alex. Cantacuzino
Alex. Cristian Tell
Bănică Dobre
Rusu Iacob
Pădureanu N.
Palotas Fr.
Nichita Augustin
Preot Mocanu
Sirbu Nicolae
Popa Petre
Cornea Gheorghe
Canca Dimitrie
Melicescu Contsantin
Bergheian Nicolae
Crăciunescu Gheorghe
Diaconu Nicolae
Doroiu Sandu
Ion Ignătescu
Mardare Constantin
Geicu Constantin
Popescu Constantin
Râu Nicolae
Vlad Vasile
Achile Culețu
Nicolae Constantin
Gheorghe Solomon
Gheorghe Pârvulescu
Dima Gheorghe
Vasiliu Constantin
Dumitrescu Gheorghe
Nitache Ion
Pralea Nicolae
Nicolae Răvescu

NOAPTEA MACELULUI în Spitalul Militar din Brașov

Din reconstituirea integrală extragem aici tabloul culminant al despărțirii, în care se caracterizează atitudinea în fața morții a camarazilor-martiri.

— — — — — — — — —

In patul din dreapta dormitorului, sta întins inginerul Eugen Ionică. Pumnii îi erau încleștați; gândul îi era absorbit... M'am dus la el, i-am luat mâna și i-am strâns-o cald într'ale mele. N'am avut puterea decât să-i șoptesc:

— Domnule inginer, domnule inginer!...

Și-a deschis ochii lui mari și m'a privit blând ca un înger care absolvă un frate. Mi-a spus:

— Șerbane, Șerbane, să nu crezi că mi-e frică de moarte. Nu, să nu crezi asta! Dar este așa de greu să te desparți de părinți, de soție, de copil, este așa de greu să te desparți de ai tăi...

Mi-a strâns mâna într'a lui. Am simțit că turburasem un suflet ce se împăca cu Dumnezeu, un suflet ce se rupea de pământ și-și pregătea intrarea în cer.

— — — — — — — — —

La plecare Eugen Ionică ne-a îmbrățișat pe fiecare în parte. Ne-am strâns în brațe și sărutându-ne ne-a spus pe rând:

— Dragul meu, dacă vre-o dată te-am jignit cu ceva, te rog să mă ierți!

— Domnule inginer, domnule inginer, cum puteți dv. vorbi așa ceva...

A ieșit pe ușe, de unde a fost luat între baionete de doi jandarmi.

— — — — — — — — —

Din camera de alături vine să-și ia rămas bun de la noi Căpitanul Șiancu. A apărut masiv, cu privirile fulgerând din dosul ochelarilor. Falca îi era încleștată.

Apropiindu-se de noi ne-a strigat:

— Tâlharii ăștia ne împușcă pe toți... dar nu-i nimic!

Ne-a îmbrățișat apoi pe rând. Am auzit ca un șuerat printre dinți: **«Asasinii, asasinii, asasinii!».**

Și a ieșit cu pasul lui apăsat de stăpân.

Apoi, în pas apăsat de defilare, cu capul înainte, se îndreaptă spre ușe înconjurat de jandarmi.

Bolnav de un an de zile, Grigore Pihu zăcea în camera de alături. M'am dus să-l îmbrățișez pentru ultima dată.

— Mori, măi Funda, sau nu? fu întrebarea pusă de Pihu când am intrat pe ușe.

— Nu sunt pe listă, *i-am răspuns.*

— N'ai avut noroc de o moarte frumoasă.

Colonelul stătea în pragul ușii.

— Iți mulțumesc, domnule colonel pentru moartea frumoasă pe care mi-ai adus-o.

Micșorat sub povara fărădelegii pe care o săvârșia, colonelul răspunde:

— Ce să fac, domnule Pihu, eu m'am purtat tot timpul foarte bine cu dumneata, dar trebue să execut ordinele care mi se dau.

— Lasă, domnule colonel, acum în fața morții să știi că te iert, chiar dacă ai greșit. Moartea pe care mi-a hărăzit-o Cel de Sus prin dumneata este moartea cea mai frumoasă. Dumnezeu mi-a dat suprema fericire, din moment ce m'a făcut să trăiesc alături de Căpitan și El, să mă cunoască și să mă iubească. O vieață de continuu binefaceri dumnezeești nu putea să ia sfârșit decât printr'o moarte legionară. Este cel mai scump dar!

In acest timp eu îi ajutam să se îmbrace, întrucât puterile îi erau sleite de o lungă suferință.

După ce s'a îmbrăcat, a turnat untdelemn în candela ce ardea mereu în camera lui și, îngenunchind, a făcut ultima rugăciune. S'a ridicat și îmbrățișându-mă pe mine, a îmbrățișat pe toți legionarii aromâni.

— Să mergeți pe drumul Căpitanului până la unul și să căutați să scoateți în voi tot răul! — *a fost ultimul lui sfat către dragii camarazi.*

A luat o cruce în brațe și a pornit spre ușe, ducându-și greu trupul istovit de boală.

— Ce-i cu asta, domnule Pihu? — *a întrebat colonelul.*

— Așa moare legionarul, cu crucea în brațe.

Apoi, ca pentru sine, șoptește:

— Mergem în Rai. Ne cheamă Căpitanul la El!

— — — — — — — — —

George Proca era neschimbat. De mult se împăcase cu gândul morții. După ce retras într'un colț și-a făcut rugăciunea, fără sbucium, fără vorbe, s'a îndreptat senin spre ușe.

— — — — — — — — —

Ca întotdeauna, Iuliu Șușman tăcea. In el era o furtună stăpânită. Pe deasupra ei părea că un gând venea să-i lumineze despărțirea. Știa că după el va veni un copil care îl va continua în aceeași credință:

— Las după mine un Șușmănel!

Ne-a strâns mâna voinicește și s'a dus.

Trăiască Legiunea și Căpitanul

Ion Herghelegiu părea copleșit de grijea soției și a celor cinci copii pe care îi lăsa după el fără niciun sprijin.

Imbrățișându-ne cu nesfârșită dragoste ne-a șoptit, la despărțire:

— Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Șerban Milcoveanu și Tache Funda

Stoica atitudine a comandantului Traian Cotigă

Traian Cotigă se repede la capitanul de jandarmi și-l prinde de piept:

— Spune d-ta, domnule căpitan, ce este?

Sub presiunea întrebării, căpitanul șovăie, își duce batista la ochi și fuge afară.

— Am înțeles...

Apoi adresându-se colonelului:

— Ei bine, domnule colonel, dacă trebue să ne împușcați, să mergem la moarte!

Domnule colonel, legionarului nu-i este frică de moarte, legionarul sfidează moartea. Eu sunt comandant legionar și am îmbrăcat cămașa morții din momentul în care am intrat în Legiune.

Vă dau cuvântul meu de legionar că nu voiu încerca nici un gest de evadare. Vă cer în schimb o favoare: să fiu împușcat primul, din față și nelegat, căci vreau să vă arăt cum moare un comandant legionar.

Domnule colonel, duceți-vă și comunicați regelui cu care am stat de vorbă într'o audiență de cinci ore, că el care n'are gloanțe pentru dușmani, are gloanțe și împușcă pe cei mai buni ostași ai Țării, pe legionari.

Apoi, către soldați:

— Iar tu frate jandarm, să mă lovești drept în frunte. Să știi că nu-mi este teamă de moarte, însă să nu uiți că împuști un frate de-al tău, un frate care ar fi putut lupta alături de tine împotriva dușmanului. Să nu uiți nici odată că ești sluga mișeilor care duc Țara la pieire.

La despărțire, întorcându-se către noi, în poziția legionară pentru onor:

Comandantul legionar Traian Cotigă, în «uniforma» pușcăriei dela Râmnicul Sărat.

— Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Camarazi, duceți flacăra sfântă a Legiunei înainte spre biruință! Este singura mângâiere ce o puteți aduce peste mormintele noastre proaspete.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

Senin în fața morții

Născut la 20 Februar 1901 la Fălticeni unde face școala primară și Liceul N. Gane.

Licențiat în drept al Facultăței Juridice din Iași. In timpul răsboiului cercetaș în Cohorta «Ștefan cel Mare».

Tot ca cercetaș supraveghează tranșeele din jurul orașului Fălticeni, ridicate în luptele cu bolșevicii în retragere și despre care fapte venerabilul profesor [illegible] Tudopol George scrie că, Stahu Teodor s'a achitat conștiincios de toate îndatoririle avute fiind sincer, devotat, curagios aducând reale servicii patriei.

In Mișcarea Legionară dela începuturile ei ajunge treptat Comandant Ajutor și Șef al Județului Baia.

In prima parte a prigoanei organizează județele din Moldova. Datorită trădărei este închis în lagărul de la Vaslui la începutul lui Septembrie 1938 unde a fost ucis mișelește la 22 Septembrie 1939, în revărsatul zorilor.

Jurase că nu'și va trăda Legiunea și pe Căpitan, și a pășit senin în fața morții.

Câți din noi vom înțelege legătura unui jurământ!

Cimitirul din Râmnicul Sărat: o cruce simplă pentru prințul Alecu Cantacuzino

NICOLETA

Porțile Impărăției Arhanghelice s'au deschis!...

In cântec de slavă și lumină inimile se ridică spre cei plecați, spre cei care au deschis drumul!...

Nicoleta, izvor curat de lumină...

Astăzi când în cetatea României Legionare bate clopotul Invierii, ne

plecăm genunchii în fața altarului pe care te-ai jertfit pentru marea ta dragoste față de Căpitan și Legiune. Venim să îngenunchem cu sufletele curate în care arde neîncetat lumina aprinsă de tine. Furtuna prigoanei n'a putut stinge «făclia sfântă». Mâna satanică n'a putut rupe firul ce ne lega de trecutul nostru strămoșesc. Dragostea ce ne-ai sădit în suflete a fost sabia noastră de luptă. Cu această sabie ne-am deschis drum prin negura ultimilor ani.

Astăzi în fața altarului sfânt re învie anii pe care i-ai petrecut în mijlocul nostru. Ani în care ne-ai dat viață nouă, ne-ai ridicat în Legiune. Ani în care ne-ai săpat cu litere de foc în suflet cuvintele: «O legionară este reprezentanta virtuților acestui neam. De aceia o legionară nu face niciodată nimic, prin care ea ca om să scadă și deci prin ea Legiunea».

Ani în care ai început munca de modelare a sufletelor în rugăciuni și cântece. Erai prezentă unde munca era mai grea. Cuvântul tău blând ne îndruma cu răbdare.

Incepuseră să se ridice cămine altare și din multe suflete țâșneau raze de soare. Satana s'a temut. Fulgerul lui te căuta. Și într'o noapte gloanțe ucigașe ți-au închis ochii cei fără de somn. Călăii te-au ars în Crematoriu (loc de care aveai atâta scârbă). Au crezut că arzându-te vei dispare. Dumnezeu a făcut minunea pe care ochii lor n'au putut-o vedea. A trimis îngerul Lui și te-a luat în Cer. Cât ți-a fost de mare bucuria, când ai întâlnit acolo oastea celor plecați înaintea ta!

In genunchi în fața altarului pe care te-ai jertfit, privesc cu evlavie obiecte scumpe, rămase acolo. în cuptorul Crematorului. 1) Mărțișorul Majadahonda dat de Căpitan. Acest mărțișor îmi amintește de Ianuarie 1937 când ne-ai învățat cântecul Moța-Marin.

2) O iconiță în formă de inimă cu chipul Maicei Domnului cu Iisus în brațe, îmi amintește de Vinerile de post și rugăciune, când în tăcerea serii, înaintai cu lumânarea aprinsă spre altar și îngenunchiai în fața icoanei Prea Sfintei Fecioare.

Nicoleta, dragostea ce ne-ai sădit-o în suflete e temelia sfântă pe care vom ridica cetatea mândră neamului nostru.

CORNELIA NOVACU

Legionarul Nuțu Aurel împușcat în lagărul dela Miercurea Ciuc

Lucia Grecu: Prezent

«Moartea, numai Moartea legionară, ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunți.

Așa începe cântecul de azur și legendă al eroismului Legionar.

Cununia «vieții» cu moartea. Nunta cea mai scumpă a legionarului, peste tot pământescul chemător; jertfa vieții lui dăruită întreagă patriei în chiuirea bucuroasă a învierii.

Moartea, numai Moartea legionară...

In locul cutremurării; seninătatea, în locul abținerii; dăruirea. în locul căderilor; înălțarea.

Cerurii deschise pentru nuntă Arhangheli încolonați, cu spadele căzute pentru onor. Păduri de miri verzi întru slujba pe cari nerăbdători o așteaptă.

«Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunți...

Cad trăsnete, se despică orizonturi.

In beciurile inchizitoriale ale poliției, camarada Lucia Grecu. implora călăii:

— Mai repede... terminați mai repede!...

Sufletul legionarei nu este mort deplin: simte cum întârzie, nu poa-

te să fie prezentă la cununie și deaceia fecioria ei strigă cu tot ce i-a mai rămas viu:

Apoi glasul i-a înghețat pe buze.

*

Camarada Lucia Constanța Grecu s'a născut în 1912 Februarie 3, în București. Licențiată în Fizico-Chimice. De la începutul prigoanei și până în ziua arestări — 28 Ianuarie 1938 — muncește intens și neobosit pentru Legiune, ținând comunicația cu cei ascunși.

Crezându-se că este în legătură cu Horia Sima și cu Dragomirescu se pun pe urmele ei peste două sute de agenți. In cele din urmă este prinsă și predată prefecturi poliției Capitalei, unde este supusă celor mai neînchipuite torturi. Arsă la tălpi, bătută zi de zi până la sânge supusă supliciului «scobitorilor» este ținută sub teroarea aceasta ca să mărturisească, luni întregi.

Până la sfârșit își dă sufletul, ducându-se lângă camarazii ei de dincolo de viață.

Au început clopotele să bată viscol, în cer și se strigă apelul:

— Camarada Lucia Constanța Grecu!

— Sunt aci Căpitane!

Ad. Mogâlden

Cei ce au căzut uciși de gloanțele dușmane

Un grup de comandanți legionari în incinta închisorii Rîmnicul Sărat. Se deosebesc dela stânga spre dreapta: **Apostolescu, Craja, Gh. Clime, Tell, Furdui, Ionică**

Miercurea Ciucului
ULTIMA NOAPTE

Era cam pe la ceasurile două cînd aparatul nostru de radio cu multe precauții pus în funcțiune și fabricat piesă cu piesă, ne-a adus singura veste care ar fi plătit toate suferințele legionare de pînă atunci și toate cele ce aveau ca să mai vie. Armand Călinescu nu mai trăia. Sîngeroasa apariție din epoci inchizitoriale își luase plata sub focul răzbunător al echipei legionare din Prahova.

Am încetat o clipă să mai răsuflăm, apoi inimile au început să ne zguduie viguros trupurile. Un fluid straniu alerga prin noi. Simțeam pentru a nu știu cîta oară forța misterioasă care protejase Garda de Fier în lungul ei drum de bătălie.

Nu se atinsese nimeni de ea, fără să cadă... Se umpluse lagărul de zarvă. In rumoarea generală, în manifestările atît de deosebite ale fiecăruia se ghicea vindecarea unei răni. Și doar toți în clipa cînd am aflat că Legiunea fusese răzbunată am știut că vom cădea și noi, victime de dincolo de moarte ale unui spirit însetat de sînge.

Se căsca, rînjind groapa, la picioarele noastre și nu tremuram. Simțeam giulgiul rece al bulgărilor și nu tresăream. Auzeam zgomot de armă, de cazma și târnăcop și totuși nu ne era frica.

Ne era tot una.

Cîndva renunțasem la tot pentru Ceva.

Acel Ceva se apropia.

Cu noi sau fără noi lupta se apropia de final. Și nu noi o pierdeam.

In așteptarea morții

Pe la orele 3 p. m. apare în lagăr comandantul maiorul D. cu burta-i respectabilă și râsul de totdeauna atîrnat, crud, de colțul buzelor. Natural știa de pedepsirea lui Călinescu. Nu ne spune totuși nimic. Face apelul apoi ne anunță cu o oarecare solemnitate în glas, o inspecție. Apoi pleacă. Stăm cu ochii ațintiți după el, petrecîndu-l peste sîrme.

După masă sosește în mare grabă un plutonier de jandarmi într'o motocicletă plină de praf. Era probabil aducătorul ordinului de execuție.

Apoi pînă 'n seară nici un alt eveniment demn de semnalat. Atmosfera în lagăr aceiași. O mână de oameni hotărîți să-și aștepte moartea fără cricnire.

Pe la 8-9 din seară își face apariția în lagăr un căpitan dela legiunea de jandarmi din Miercurea Ciuc. Ne declară că a primit ordin să-l ridice pe Pavlescu și să-l ducă la București, deoarece îl cere «pentru cercetări» Siguranța. Se încinge discuție mare. Să-l lăsăm să plece sau nu? Pavlescu nu vrea să plece. Bădița Iordache Nicoară intră în dormitorul cu gradați și chibzuește îndelung cu ei. Unii sunt de părere ca Pavlescu să fie lăsat să plece fiindcă și așa tot vom fi cu toții împușcați. Pînă la urmă a rămas ca bravul șef din prigoană să plece, dar tocmai la 5 dimineața.

După plecarea ofițerului n'a mai fost liniște în lagăr. Toți găseau să spună ceva, să facă cîte ceva. In mulți își făcea loc și enervarea. Nu s'a dormit deloc în noaptea aceia. Toată lumea aștepta să se întâmple ceva. Un «ceva» care însemna moartea...

Pe la orele 1 intră în lagăr sublocotenentul de gardă. Se vede cât de colo că a băut mult, mult de tot. Vrea să ne anunțe o veste importantă. România a intrat în războiu. Lagărul dela Miercurea Ciuc desființându-se, noi internații vom fi împărțiți în două grupe. Prima grupă va pleca la orele 4 cu destinația Vaslui, iar a doua, la 6 spre Bacău, unde s'a înființat un nou domiciliu obligatoriu. Trebue să ne strîngem în pripă bagajele dar să avem grija să le etichetăm corect cu numele și adresa de acasă. Bagajele aveau să fie aduse la gară cu mașina cîtă vreme noi aveam să mergem pe jos.

S'a citit apoi prima listă de plecare spre Vaslui.

Liniștea din urmă

Pe fețele celor citiți se așternea liniștea. Era liniștea din pragul trecerii din urmă spre tărâmul cu apă vie. Ultimul tremur al ființei omenești din ei dispăruse. Li se înseninaseră frunțile. Și căutau cu ochii să spargă parcă bolta întunericului de dincolo de sîrme în căutarea ultimului drum.

Și iarăși lagărul s'a umplut de zgomot. Băieții își făceau bagajele, își potriveau pe ei cele mai bune haine, își aranjau amintirile lucrate de mîna lor aici în lagăr pentru cei de acasă. Alții aplecați pe o coală de hîrtie zgâriau din peniță ultimul mesaj către cei dragi, din prag de mormînt.

Și iarăși se vorbea. Se vorbea de clipa ce venea. «Simt moartea cum mă înfășoară» spune unul. — Cînd om ajunge la cotitura drumului spre oraș atunci să știi că pornesc mitralierele în noi», zice altul.

S'a dat semnalul de plecare.

Tatăl nostru carele ești în ceruri

In curte Iordache Nicoară comandă: «în genunchi».

Și în tăcerea noastră și a nopții camaradul Todan a început să spue «Tatăl nostru».

De peste sîrme glasul maiorului sfîrîcea tăcerea. Să nu mai facem pe copiii că nu se va întîmpla nimic.

Apoi a început să strige lista. Treceau băieții cîte unul dincolo, unde era, imediat, legat. Au fost apoi cetluiți doi cîte doi iar o funie groasă a înconjurat toată coloana de marș. Primii doi și ultimii doi camarazi au fost împiedicați.

In tăcere urmăream mîna destinului. Ne așteptam și noi rîndul, cînd sublocotenentul din gardă se apropie și ne strigă să intrăm înăuntru să ne culcăm că are el grije să ne trezească. L-am ascultat. Am intrat în lagăr apoi dela fereastră ne-am urmat cu ochii camarazii.

Să strîngă frontul acei ce vor să moară

Coloana se pusese în mers, înconjurată de jandarmi.

Un mers încet, greoi, sinistru.

Iți făcea impresia că se tîra o reptilă.

Și o beznă de mormînt.

Două felinare roșii se luptau macabru cu perdeaua nopții.

Și convoiul înainta, înainta.

Incet ca și cînd moartea nu se grăbea să-l primească. Apoi deodată, la vreo două sute de metri de lagăr, pe șoseaua spre oraș, lîngă o pădurice, la o cotitură, l-a primit răpăiala plină a mitralierelor.

Sub focul omorîtor primul rînd al coloanei s'a prăbușit. Cu el, dar neatins și bădița Iordache Nicoară.

S'a înălțat atunci dintre camarazii uciși sau în agonie și strigătul lui a cutremurat adîncurile viitorului: «Trăiască Legiunea și Căpitanul»!

Mai mult n'a mai avut glas să spue. Cu un glonț în inimă Iordache Nicoară părăsise lumea asta pentru alta mai bună.

Și focul cotropitor al mitralierelor cosea trupurile tinere din care se înălțau dramatic strigăte: «trageți» «trageți», «trageți, canalii»...

A durat măcelul aproape jumătate de oră.

Strigătele și vaetele se amestecau cu zăbufnetul detunăturilor.

In jurul lagărului santinele dementizate descărcau și ele, foc după foc, care încotro vedea.

Apoi s'a lăsat liniștea.

Liniștea morții și a întunericului.

Să ne rugăm lui Dumnezeu

In lagăr toți îngenunchiasem. Ne rugam. Rugam. Apoi așa ne-am tîrît spre camera de rugăciuni unde părintele Glicherie ne-a slujit ultima slujbă: slujba pentru cei ce muriseră, slujba pentru cei ce aveau să moară.

A venit ziua. Moartea nu. Și încă o noapte și încă o zi și tot așa înainte.

După două săptămâni am început să înțelegem că eram sortiți să așteptăm nu moartea ci România legionară.

IRIMIA ȘOCARICIU

Camaradul comandant legionar BANICA DOBRE, împușcat la Râmnic

ALEXANDRU TELL, împușcat la Râmnic

Masacrul dela Vaslui

- Fragment din „Insemnări"-le mele -

de I. G. DIMITRIU

Zilele toamnei se scurgeau pline de speranțe. Visau camarazii libertățile făgăduite de măririle lagărului. Trăiau viața de dincolo de sârma ghimpată cu intensitate sufletească neobișnuită. Ziua și noaptea erau trezi la orice clătinare de frunză. Nădejdea plecării unui vi itor «lot» spre țara chinuită era înfiptă în inimile tuturora.

Bietul Ion Antoniu își oprea ochii pe dealurile Vasluiului cu gândul, aiurea, departe. Moș Rioșeanu, vulcan la suflet mereu, discuta fără contradicții, diplomație cu Ionel Belgea, obsedat de ofensiva germană în Polonia. Puiu Gârcineanu juca wolley-ball cu multă stângăcie, seara își aduna camarazii pe pietrele dela bucătărie și-și treceau ceasurile între «bancuri» și ceredinte, apoi, singur, sta în genunchi în capela zugrăvită de Moș Chiru, cu ochii la chipul însângerat al lui Hrist, care-i da ultima binecuvântare... Și așa toți.

Nopțile, cu ceasuri puține, pe care ni le petreceam în grupuri, ne erau tulburate de, urletul câinilor noștri din lagăr și vaetul cucuvăilor. Și par'că era un făcut. Luna lui Septembrie era toiul acestor manifestări lugubre. Iar băieții, unii credeau în superstiții, alții nu le luau în serios.

Cu câteva zile înainte de cumplita noastră sângerare, în întreaga indignare a camarazilor, sub motiv că au turbat câinii pe care-i îngrijeam noi cu ce ne rămânea dela prăpădita bucătărie, jefuită de «majurii» lagărului, ni i-au împușcat în fața noastră pe toți. Ne venia să le sucim gâtul bestiilor, care, probabil își cercetau buna funcționare a pistoalelor, văzându-i c'aleargă după cățelandrii ce-și arătau mereu colții în semn de simpatie vădită pentru aroganța autoritate.

Și i-au omorât pe toți fără nici

Camaradul nostru de redacție VALERIU C RDU, împușcat la Vaslui

o milă. Toată ziua întregul lagăr a fost posomorât, iar Tănase Nicolae, Caramangiul, cum îi ziceam noi «Cincenii» o strigă în gura mare: Lasă, măi fraților, că au început cu cățelușii, și curând or să termine cu noi! A vorbit Tănase într'un ceas rău; căci așa s'au rostuit lucrurile.

Viața în lagăr

. . . .

Noi aveam un obiceiu. Ne strângeam seara în infirmeria goală, o oră în sala de mese și în jurul bătrânului Rioșeanu, așteptam pe Valeriu Cârdu să ne facă așa cum numai el știa, cafea trimisă din București, bătrânului. Mai aducea uneori ouă, fructe ori prăjituri de acasă pentru noi, leșinații de foame și fără chior de para-n pungă. Și stam la vorbă lungă ceasuri întregi până ce începea să crape de ziuă, ori ne gonea somnul în camerele noastre. Liniștea nopții o spărgea doar răcnetele soldaților din post, inspectați de căpeteniile militare ale lagărului, iar noi cu cafeaua neagră în pahar, cam măricele pentru vre-

IORDACHE SPANU, împușcat la Vaslui

murile negre în care ne sbăteam, discutam cu aprindere probleme felurite.

Să ni-i reamintim pe camarazii care formau «Clanul» nostru: Valeriu Cârdu, Rioșeanu, Bubi Moraru, Mircea Goga, Mircea Pop, Dima Bolfos, dr. Teofănescu, Nicu Coșovliu, zis Bozdoclin (știe el de ce), Virgil Borzea, Culică și alții. Mulți dintre ei s'au dus... Ierte-i Domnul din Cer!

Ofițerii comandanți ai lagărului ne slăbise, de vre-o săptămână cu apelul zilnic. Se mulțumeau doar seara să ne mai vadă la chip. In ziua de 22 Septembrie a anului de chinuri 1939, pe la orele 2 jumătate, vedem pe sublocotenentul Cenghiță foarte enervat dar cu fața satisfăcută, de-abia stăpânindu-și o veste tristă pentru el și ura față de noi, că în grabă ne chiamă la apel — lucru neobișnuit — și, el însuș, livid și emoționat ne trece prin fața lui, mici în fața casapului, fiind tare mulțumit că nu lipsim nici unul.

Simțeam par'că un frig al morții că ne învăluie pe toți.

Nu ne dam seama, dar eram cuprinși de moarte cu brațe reci și oribile, în ultima îmbrățișare.

Toți, senini, așteptam ceva, ce avea să se întâmple. Nu știam nimic.

Avionul care se plimbase cu câteva minute mai înainte peste lagăr adusese un ofițer curier cu un plic, ce l-a încredințat doar comandantului lagărului. Maiorul Bărzescu. El n'a venit să ne vadă... A venit Cenghiță însă, să-și îndeplinească un vis al lui...

. . .

Seara cobora tristă de pe culmile dealurilor. Nimic bun din tot ce se desfășura în juru-ne. Nu știam nimic. Ca nici odată, nu s'a jucat, nu s'a discutat. Toată lumea nu știa nimica. O duioșie ne-a cuprins pe toți și ne doream unii pe alții, în chip inexplicabil, pentru moment. Vizite prin dormitoare, pe săli, pe afară, prin curte.

In noaptea târzie cucuvăile se 'ntreceau în funebrele lor ce ni le înălțau pentru slăvire. Câinii mârâiau și urlau încet. Simțeau și ei fiorul morții că se lăsase peste biata populație a «republicei Vasluiului» — teren sacrosanct.

In neastâmpăr, sar din pat și mă duc să-l aduc pe Vasile Popescu din dormitorul vecin să-mi facă o vizită, să-i dau niște bomboane și, să mai cântăm o leacă. Ne strângem pe dată câțiva coriști: noi amândoi, Mircea Motoc, neprihănit ca un crin și cu suflet vioară, Georgică Nicoliescu, un băiat cum rar se întâlnește în viață, Bubi Moraru, cu gândul la «baroneasa» lui, Dorin Constantiniu dela C. M. L., bun bariton, care nu-mi călcase nici când pragul camerei. Atât. Pavlică Grimalschi n'a vrut să vie.

Și Vasile Popescu începe să fredoneze **«Mai lângă tronul Tău»** de Mozart, bucată care-l entuziasma apoi **«Cerurile spun»** transmisă pe nenea Gică Clime la Ciuc și un **«Sfinte Dumnezeule»** funebru. Și-apoi iarăș ia-le dela început de vre-o 4—5 ori până ce-am răgușit cu toții.

Nicoliescu, care se sculase din somn numai ca să cânte vocea doua cu noi, propune pentru ultima dată să-i cântăm un cântec pentru Vasile Popescu, dar, acela care-i va plăcea lui.

Vasile tace, se uită lung și duios la noi și ne spune că ar mai vrea odată **«Mai lângă tronul Tău»**.

Și cu gândul la Dumnezeul care ne apără sub tronul Lui, cu glasuri sfioase și pline de vibrare, cântăm ultima osană nu pentru voia bietului Vasile Popescu, ci pentru noi înșine cea de pe urmă prohodire, fără preoți, cuminecătură și spovedanie.

. . . .

Valeriu Cârdu începe să colinde camerile pentru adunarea «Clanului». Era mai transfigurat ca nici odată. Par'că se desprinsese din lutul vremelnic și lua drumul veșniciei suind scări de lumină spre Dumnezeire.

Ne strângem în sala de mese pe la zece ceasuri! Tăcuți; bătuți de gânduri negre, dar neclintiți, luam câte un ceai cu pesmet. Nelipsiți: Moș Rioșeanu, Valer, Nicu Coșovliu, Dima Bolfos, Gigi Borzea, Bubi Moraru, Teofănescu și cu mine.

Toți tăceam. Discuție vie între Rioșeanu și Valeriu. Cel dintâiu susținea că, în curând, împrejurările externe vor fi în favoarea noastră și că vom ieși din lagăr cântând «Sfânta tinerețe legionară», Valeriu, mai inspirat ca nici odată vorbește de jertfa legionară, de sângele care va mai curge încă, de demnitatea legiunii și de convingerea fermă că nu ușor vor cădea sârmele ghimpate, susținând că nu am înțeles pe Căpitan nimeni, căci el a vrut purificarea omului nou prin jertfă și că «Legiunea Arhanghelului Mihail» își are ființa în ceruri unde cei buni se duc să stea în cohortele cerești.

Stăm cu toții aiuriți și-i sorbeam vorbele care ne hrăneau sufletul.

Ultimele clipe ale camarazilor executați la Miercurea-Ciuc

Trecuse de mult miezul nopții. Un foc de armă tras în întuneric ne trezește din visurile noastre verzi. Ce-o fi? Nu ne putem explica. Reținem doar că n'am mai auzit niciodată asemenea lucru.

Valeriu cu previziunile lui ne spune că acesta trebue să fie vre-un semn oarecare.

Pe la două ore ne despărțim. Unii ne ducem să ne facem rugăciunea nopții. Valeriu cade în genunchi și se roagă la icoane. Mi s'a părut cîndată presimțirea lui și purtarea din seara aceia. Eșim afară în curte și ne plimbăm ca să sorbim aerul dimineții reci. Cuprinși de frig — al morții poate — plecăm spre dormitoarele noastre, lăsând un cer spuzit de stele, pe care se răsfăța Carul mare în toată măreția.

Deabia am ațipit și auzim zgomote de bocanci țintuiți pe săli și la etaj. Larmă surdă și luminile electrice aprinse în întregul lagăr. Ne trezim și ne întrebăm unii pe alții pricina.

Zosim Danielescu, un suflet mare și plin de viață ne spune că-i vorba de un «lot» care va pleca spre Miercurea-Ciuc, urmând să se desființeze Vasluiul din motive... bugetare. Unii vor lua drumul Ciucului, alții vor pleca acasă, alții spre pușcării. Aceasta este singura lichidare...

Sublocotenentul își face apariția și cu lista în mână începe să citească: Niculiescu, Moraru, Motoc, Danielescu, Tucan... Pleacă spre Miercurea-Ciuc! Faceți-vă bagajele imediat, căci scăpați trenul!

Și-așa în fiecare dormitor. Toată lumea neliniștită de această plecare neobișnuită la 3 jum. dimineața se îmbulzește din dormitor în dormitor.

Ne revedem toți. Nici o crispă pe fața cuiva. Liniște deplină. Ofițerul dă ordine severe. Bagajele rămân în curtea gărzii lagărului sub ochii noștri. Camarazii noștri dragi, plecau undeva...

Singur Valeriu Cârdu ne spune la plecare, după sărutările noastre frătești că i se pare «ciudat» acest transport fantomă.

Veseli, băieții noștri neprețuiți, săreau de bucurie că vor merge din nou în școala legionară dela Miercurea-Ciuc, pe care o preferau, cu toate rigorile regimului, atmosferii morbide, lâncezitoare dela Vaslui.

Rând pe rând ne vedem cu cei ce plecau «cu fruntea sus», mândri că vor intra în legiunea de dincolo de viața pământească, fără să știe pentru o clipă.

Imbrăcați în cele mai curate veștminte, curați la chipuri, senini, desprinși [illegible] cadrul poeziei mioritice, pă[illegible]ncăii, cu pas sigur, spre zări pe care nu le deslușeau, dar pe care le doreau, cu siguranță.

Un mister se deslușea acum. Cu multe zile în urmă, camarazi, care nu luau parte la rugăciunile noastre noaptea sau ziua, se rugau în genunchi până îi dobora carnea păcătoasă. Oameni formați cu convingeri științifice necredincioase, îi vedeam iluminați, cu chipul fix spre «Patimele Domnului».

Ce înțelegeau ei din suferințele Mântuitorului?

Belgea mă îmbrățișează și-mi spune ca să băgăm de seamă să ne păstrăm ținuta demnă în lagăr, căci curând vom stabili și legăturile între noi...

Rioșeanu, tăcut și serios, pleacă pe poartă salutat de cei ce rămâneau. Se uită la bagajele de care se îngrijea Grijincu din Iași.

Puiu Gârcineanu, cu chip de Crist ne dă sfaturi tuturor ca să fim buni, blânzi, iertători cu cei ce păcătuesc, pe trădători însă să nu-i uităm, căci nevrednicia lor a dărâmat Țara.

Toader Stohu, viteaz înăscut, pleacă pe poartă și cu glas hotărît ne spune că ne-om revedea curând.

Blândul Busuioc Ion, fără haine pe ei și cu papuci de lemn, iese zâmbind pe poartă și cu el, Zosim Danielescu, cu părul în vânt și barba fluturândă fericit că pleacă spre zările Ciucului.

Motoc și Nicoliescu își freacă mâinele și sar în sus, întrebându-mă cum este la Ciuc și unde să se aranjeze cu paturile.

Imbrățișându-mă, Mircea Motoc îmi făgăduește să ducă vești lui Iordache Nicoară, sfânt între sfinți, iar Nicoliescu nu lasă neterminată partida de table cu Mitică Dădârlat. Ne spune c'ar juca table la... infinit.

Gigi Borzea lasă în seama noastră soarta societății sportive «Juveta», iar Vasile Popescu, mai mândru și mai creștin, ca niciodată, pleacă cu o iconiță în mână.

Macedonenii Mircea Goga, Bulgoli, Șola, Spiru Popescu și Sapila, încruntați la față, hotărîți, îmi strâng mâna și cu multă energie mă prind în brațele lor. Par'că simțeau că ne despărțim. Camarazii foiau prin curte, dormitoare, coridoare.

— Haideți, domnilor, mai repede, că pleacă trenul special... Haideți... îndeamnă plutonierul lagărului.

—Las'că mergem, dom'le mareșal de Vaslui îi răspunde un glas în faptul dimineții negre încă.

Valeriu Cârdu, cu șapca albă de pânză, pusă la o parte pe ochiul drept, cu gâtul gol, înveșmântat în hainele lui verzui-închis, după ce ne sărută pe noi toți îi spune popii Dumitrașcu din Romanați, care venia să-și ia rămas bun dela el:

— Ascultă, părinte, dacă ai fost rău, fă-te bun, dar dacă ai fost bun, fă te și mai bun!

Un ultim salut fluturat. Puiu Gârcineanu închide poarta lagărului.

Camarazii porneau în... direcție necunoscută. Legați cot la cot cu olgon, special procurat, la orele 5 eșiau pe aleia din fața Comandamentului în șosea.

Un strigăt al lui Zosim: «Să trăiți fraților» și dulcele glas al lui **Gigi Borzea:** «Nu lăsați Juveta mă!» sunt ultimele vorbe pentru cei care rămăseseră înmărmuriți, în așteptarea unui desnodământ tragic. Nici camion, nici mașini, nici escorte pentru cei ce plecau spre... Ciuc. Nimic.

Unde ni sunt duși cei mai buni dintre feciorii țării? Nu știm nimic. Așteptăm însă ceva.

Orele 5.25. Două puști mitraliere clănțănesc în zorii roșietici. O mu-

PETRE RIOSIANU, împușcat la Vaslui

zică intonează un marș eroic pentru a acoperi hăuitul văilor. Pocnituri de pistol, disparate, înseamnă că două automate n'au fost suficiente pentru 31 de suflete sfrățite. Ofițeral și «majurii» cu duh de țuică în nas și-au făcut datoria. Ne-a și spus-o dealtfel peste câteva zile cu cinismul lui, ofițerul Cenghiță: «Aveți mângâierea c'au murit imediat. Voi ați avut noroc că n'ați știut, că la orice împotrivire înnecam în baie de sânge lagărul».

Părintele Vascan ne dă anafură și ne spovedește ca să murim creștinește. Batem rugăciuni pentru noi și pentru ei. Facem post negru. Nu mai ieșim din camere și tot timpul ne uităm unii la alții, îngroziți de atâta mârșăvie, și înduioșați de tragica soarta ce ne așteaptă.

Nu ne era frică de moarte. O doream chiar cu toții. Ne-am scris testamente și ne-am bărbierit ca să fim gătiți pentru groapa comună.

Nici un cântec. Nicio o vorbă, nici o glumă în lagăr. S'a aflat imediat printr'un camarad, căp. Ungureanu că asasinul Căpitanului a fost pedepsit de legionari și Mitu Banea vine la noi și ne spune: *«I-o luat cheleo, măi băieți, chiorului»*.

A fost suprema noastră convingere. Jertfirea acestor 31 suflete a fost cerută de moartea unei bestii cu un ochiu.

Zilele lui Septembrie sângeros al anului 1939 se scurgeau triste. O ploaie măruntă a ținut câteva zile. Plângea cerul peste trupurile camarazilor asasinați mișelește, fără judecată, aruncați în șanțuri de nemerniciei zilei.

I. G. Dimitriu

Pășesc in rând cu cei ce au rămas

Jertfa celor uciși la Râmnicu-Sărat

ING. GH. CLIME, comandant legionar al Bunei Vestiri, împușcat la Râmnic

Eram pensionar vechiu al inchisoarei Văcărești.. Trecuseră mai bine de cinci luni decând «mă stabilisem» aci, forțat de șubrezenia sănătății. Zilele se scurseră într'un ritm monoton până la isbucnirea războiului în Apus. Dela această dată au început și pentru noi grele presiuni, culminând cu ziua de 9 Septembrie, în care, Victor Dragomirescu fusese luat dintre noi, legat de mâini și picioare pentru a fi dus «undeva». Aflarăm peste câteva zile că trebuia să fie transportat la Râmnicul-Sărat dar că, din motive necunoscute nouă, ajunsese la Siguranța generală a Poliției. Intre timp regimul ni se înăsprise simțitor.

In noaptea de 17 spre 18 Septembrie, suntem sculați din somn. Ni se acordă 15 minute pentru împachetarea bagajului, ca la ora 3 să fim în curtea din față a închisorii unde ne aștepta duba-autocamion. Ordinul de plecare se referea numai la 8 deținuți astfel că, din grupul nostru de 11, rămânau 3 la Văcărești, printre care și d-l prof. Emile Oteteleșanu. Urmară puternice strângeri de mână, percheziții reglementare și «cu Dumnezeu înainte». Bănuiam că vom fi transportați la Siguranță sau la postul de jandarmi Băneasa pentru vre-un nou «interogatoriu». Ne pregăteam sufletește pentru orice eventualitate! Am ajuns peste aproape o oră la Cazarma gardienilor publici unde suntem luați în primire.

La 5 jum. sosește o mașină pe care ne îmbarcarăm și de data aceasta sub paza unui comisar și a câtorva gardieni, pornim în goană nebună spre Ploești. Aflam că suntem destinați închisorii R. Sărat.

Ne cuprinse o bucurie copilărească la gândul că vom putea sta alături, în închisoare cu «cei 19» al căror scandalos proces revoltase lumea legionară. Ne gândeam apoi la faptul că însăși Căpitanul suferise aci. Speram să putem afla amănunte în legătură cu a Sa cumplită plecare din 29 Noembrie 1938.

Soarele strălucea sus pe cer când am ajunserăm la R. Sărat. In marginea orașului, spre gară se profilau turlele de pază ale închisorii. Ne apropiem.

Cu cât ne apropiem mai mult simțim cum un fior de îngrijorare ne cuprinde!

Inchisoarea este o sinistră cetățuie cu patru turnulețe, având la mijloc un cavou ceva mai mare ca cele obișnuite.

De jur împrejur este împrejmuită de un baraj cu sârmă ghimpată având 6—8 m. lățime.

O profundă revoltă pune stăpânire pe mine și simt că în acest moment de-aș putea, fără cea mai mică ezitare aș prăbuși-o toată!

— Intre acești blestemați pereți, zac aruncate ființele în cari o generație întreagă crede fără șovăire!

— In acest cavou își ispășesc neînfricații luptători ai Căpitanului păcatul de a fi crezut în învierea Neamului.

— In această sinistră Bastilie, călăii au zăvorât Dreptatea și Idealul unui Neam împilat.

— «O Doamne! Cum mai poți suporta pe acest pământ, bestiile cu chip de om cari au putut alege un astfel de lăcaș fiilor Tăi cei mai buni!...

O comandă bruscă mă readuse la realitate. Se dă ordinul pentru compararea a 8 lacăte! Ni se ia bagajele și suntem «conduși» fiecare în celula sa. Intru prin ușa cavoului și mă găsesc în interior. In dreapta și in stânga câte 8 uși în zid, grele, ferecate. Una se deschide și— în fața mea am viitoarea locuință.

Pentru cât timp oare?

Ușa se închide. Celula are 2 m. lățime, 3½ lungime și 4 m. înălțime! Un gemuleț zăbrelit 30x40 cm. este așezat la 3 m. înălțime așa că nu este posibil să văd pe geam. Incerc să mă cațăr, nu isbutesc. Sunt cuprins pentru prima dată de o groaznică desnădejdie. Mă simt atât de singur! Nu sunt oare înmormântat de veacuri și am numai impresia că trăiesc?... Pe gang se aude:

— «Celula 6 pentru dr. Zissu Constantin.

— «Celula 7 pentru prof. Cezar Vasile.

— «Celula 8 pentru dr. Caradan Ion.

— «Celula 9 pentru Tismănaru Ion etc.

Erau camarazii de suferință cu cari venisem.

Trăiesc! Nu sunt singurul care suferă.. Mi se comunică prin «vizetă» — o mică deschizătură în ușă pe unde voi primi în viitor mâncarea și apa — că fiind «transportat disciplinar» voi suporta «regimul celular»; o oră pe zi aer, singur, într'o curte de 15x25 m. Nu voi avea voie să văd pe nimeni!

MIHAIL POLIHRONIADE comandant legionar

Dupa amiază aud gălăgie în curtea alăturată geamului meu. Sunt strigat. Recunosc imediat vocea d-lui Banea. Mă urc pe pat și așa mă pot cățăra de gemuleț.

D. Banea mă încurajează spunându-mi că acest regim aspru se aplică puțin timp. Aflu că se găsesc la spital în Brașov d-nii: cpt. Șiancu, Tr. Cotigă, ing. Ionică, dr. Milcoveanu, ing. Virgil Ionescu și Radu Budișteanu. Rămăseseră la R. Sărat, ing. Clime, Alecu Cantacuzino, dr. Banea, N. Totu, Bănică Dobre, G. Istrate, Al. Tell, ing. Serafim, Paul Craja, M. Polihroniade, Apostolescu, Furdui și Sima Simulescu. Pe rând am putut să-i văd pe toți și să stau mult timp de vorbă cu Ei. Cu bună voința santinelei, Bănică a venit în celula mea, aducându-mi cărți și alimente.

Toți erau optimiști, înfiorător de optimiști! Așteptau biruința legionară de la o zi la alta. Se plimbau în următoarele două zile prin fața geamului meu, în costumele vărgate de pușcăriași, discutând aprins problemele zilei. Mă impresiona claritatea expunerei politicei externe de către M. Polihroniade, Prevedea succesul Germaniei în Polonia și Apus. Discuta de preferință cu d. Clime, Banea, Tell și Furdui.

In ziua de 21 Sept. mi-a venit rândul la «aerație» între orele 16—17 în curtea din aripa dreaptă a închisorii. Acolo nu mai avea acces nimeni afară de «cei 8» dela Văcărești. Ne plimbam consecutiv câte o oră.

Intru în curte și observ că un jandarm sapă o groapă. Intreb ce rost avea groapa.

— «Sap din ordin! Mi s'a spus că e pentru zarzavat»!

Rămân îngrozit! Acelaș răspuns pe care cu un an înainte îl primiseră, la Jilava, soldații când săpau groapa Căpitanului, Nicadorilor și Decemvirilor.

Mă întorc în celulă și reflectez.

— Groapa, este probabil pentru noi cei 8 dela Văcărești; dar abia venisem. Tot nu fusesem noi lămuriți asupra aducerei noastre aci. Aveam doar mandate pentru Chișinău.

Sunt vizitat de Bănică, D. Clime, Alecu, cari îngrijorați mă făceau atenți că ar fi posibil să avem percheziție în această noapte. M'am culcat plictisit de viață, somn de plumb, de moarte.

Gălăgie sinistră de zăvoare m'a trezit. Deschid vizeta, vis-a-vis M. Polihroniade mă întreabă cât e ora. Era 3 jumătate.

— «Ne omoară în această noapte. Pe d-l Clime l-au chinuit îngrozitor; pe noi ne va împușca acum». Au eșit cu nimb de sfinți spre locul de crucificare.

Prin gemulețul meu se vedea curtea cu pereții pe cari se profilau umbrele lor, înșirate în noapte.

Călăul își verifică din nou pistolul mitralieră, diabolic mânuit de asasin.

Sfinții Neamului, într'o supremă încordare înalță ultima rugă Domnului cerând binecuvântarea Sa. Furdul apelează la ucigași să îndeplinească operațiunea odioasă fără a-i supune la chinuri.

Cu fruntile sus, cu ochii pierduți în nemărginitele înălțimi ale cerului înstelat, gândind poate la destinul tragic al lui Horia, Tudor, Căpitanul, oamenii sortiți morții, așteaptă senini trecerea dela viață la moarte.

Liniștea mormântală a nopții este sfâșiată de urletul sinistru al gloanțelor oprite în zidul de oameni din față.

Brazii s'au prăbușit în sânge la pământ. Doar unul mai strigă:

— «Trage! Trage că nu am murit»!

Să scriu ce sentimente am încercat în acele momente.

O prăbușire în neant! Omenire, Religie, Credință!.. Absurdități!.. Hârtia refuză a primi mai mult..

Sufletul nepătincios al muritorului tot la Isvorul Vieții, în Isus Christos își regăsește echilibrul.. In acelaș Christos, fiul lui Dumnezeu, în care Ing. Clime și Dr. Banea credeau nețărmurit și pentru dreptatea cauzei și-au dat viața. Prin moarte, Inviere.

Treisprezece Titani ai istoriei au fost răpuși în închisoarea Râmnicul Sărat, mișelește. Sângele lor strigă peste veacuri:

Dreptate! Dreptate! Dreptate.

Gheorghe Țopa

Avea oare de unde să știe principele Alexandru Cantacuzino, comandant legionar, că zidul din fotografie unde l-a surprins într'o zi aparatul fotografic, avea să fie mai târziu locul unde îl vor dobori într'o noapte de Septembrie gloanțele mișelești?

ACUM UN AN!

Era noapte de Septembrie. Viață Septembrie ne împietrise, monotonă de lagăr..

Spre orele 4 dimineața suntem deșteptați și înștiințați, că o parte din camarazi urmează a fi transferați la Miercurea-Ciucului.

Dupăce camarazii și-au împachetat puținele lucruri ce le aveau, au eșit din lagăr, îmbrățișându-ne ca înaintea unei lungi călătorii.

Ce s'a întâmplat după aceea, am aflat numai din auzite; au fost legați și porniți pe jos spre gară.

Totul fusese aranjat de cu seară în amănunt; mitralierele au fost instalate pe marginea șoselei.

Măcelul a început cu muzica militară din oraș, pentruca populația orașului să nu se alarmeze la auzul rafalelor de mitralieră; după aceea a început țăcănitul ucigaș și.. în sfârșit focuri răzlețe de revolver, descărcate în capul celor care probabil nu-și dăduseră obștescul sfârșit.

Apoi glasul unui ofițer român, care în răcnet căuta să lămurească sătenilor năuciți care veneau pe șosea: «Războiu au vrut, războiu le-am dat; așa vor păți toți cei care vor mai gândi ca acești trădători!».

Vorbele ne biciuiau cu usturime și ne isbeau cu tărie de ciocan sufletele.

Abia în zori am observat că lagărul era înconjurat de infanterie, echipată pentru războiu.

In lagăr liniște de mormânt.. iar noi umbre.

Măcelul săvârșit în zorii zilei de

După ispravă, ucigașii cu mâini mânjite de sânge, au continuat; cele 32 de trupuri sângerânde au fost întinse pe șanțul șoselei, însoțite de placarde explicative: «Așa vor păți toți trădătorii de Țară».

Pe șosea martorii acelei dimineți au văzut o vioară scăpată din mână; era a camaradului Traian Clime, fratele inginerului Gheorghe Clime, ucis și el mișelește în zorii aceleeași zile la închisoarea din Râmnicul-Sărat.

Mâniatu-s'a cerul atunci și îmbrăcat-a mantie de plumb; spăimântatu-s'au stihiile de atâta sânge nevinovat..

Valuri de mulțime năucă trecea prin fața celor uciși, neînțelegând nimic.

Dupăce toată ziua aceea au stat întinși pe șanț, noaptea următoare cele 32 de trupuri învinețite au fost aruncate cu sălbătăcie într'o camionetă și duse într'o groapă din cimitirul Vasluiului.

Așa le-a fost moartea precum viața, neprihănită, legionară.

«Doamne Dumnezeule, Cela ce vezi și judeci toate, Cela ce ștergi lacrimile cele de suferință ale celor necăjiți, întărește-ne pre noi, cari cu buze de tină ne rugăm Ție, ca văzându-le sfârșitul, să le putem urma pilda».

GUSE THEODOR
student

22 Septembrie 1939

RASCRUCI INSANGERATE

In dimineața zilei de 22 Septembrie 1939, a doua zi după ce un neam întreg primese satisfacție prin pedepsirea lui Armand Călinescu de către o echipă legionară din Prahova, la orele 4 cei mai buni feciori ai acestei țări își găseau moartea în chip mișelesc pe locurile unde înduraseră atâtea și atâtea suferințe: Râmnicul-Sărat, Vaslui, Miercurea-Ciuc, Bucureștii, Chișinău etc.

In aceiași dimineață și la aceiași oră, alți legionari au fost răpuși mișelește, cu miile, pe la toate răscrucile Țării. Numele lor nu este nici astăzi cunoscut decât în parte.

Pământul acesta și-a astâmpărat setea cu sânge de eroi și martiri legionari.

El va rodi inutil in cuget, faptă și destin românesc.

In Mureș

Conform ordinelor primite pe care s'au grăbit să le execute autoritățile din Târgu Mureș au trecut pe lista celor ce urmau a fi asasinați mișelește pe: Russu Iacob, gardian, de 44 ani; Pădureanu Nicolae, șofeur, de 38 ani și pe Palotaș Fr, zugrav de 48 ani.

Toți trei au fost arestați în noaptea de 21—22 Septembrie și aduși la poliția Tg. Mureș. Dimineața la orele 4 au fost predați jandarmilor și duși pe șosea spre comuna Sfântul Gheorghe.

Russu Iacob a fost dat jos din mașină, lovit cu patul armelor în cap și apoi împușcat la marginea de drum în văzul locuitorilor.

Pădureanu a fost obligat să urce un dâmb de deasupra șoselei. In timp ce îl urca, pe la spate a fost împușcat.

Palotaș a fost mai întâi bătut și schingiuit la postul de jandarmi apoi dus și împușcat la marginea unei păduri în drum spre comuna Sf. Gheorghe. De față era o companie de soldați ieșită la câmp pentru exerciții.

Toți cei trei legionari uciși au fost expuși în oborul de vite din Sf. Gheorghe, în noroi și ținuți 24 ore cu placardele de trădători de țară la cap.

Noaptea la orele 12 au fost svârliți într'o groapă în cimitirul ungurese de către jandarmi.

GHEORGHE FURDUI, împușcat la Râmnic

Tot în Mureș a fost ucis și comandantul ajutor **Nichita Augustin**, vechi și încercat legionar, amintit și în cartea Căpitanului. După ce a fost arestat i s'au legat brațele la spate atât de tare încât după ce a fost omorât i-au rămas înțepenite în această poziție.

A fost împușcat pe la spate în drum spre comuna Chețani, la marginea șoselii, în fața fermei Rusu. Legionarii arestați au fost aduși să-l vadă.

In Constanța

Preotul Chivu Ion din Viișoara-Cobadin **a fost împușcat de șeful postului de jandarmi pe șoseaua Constanța Cobadin. Rănit numai, a încercat să fugă dar plutonierul l-a doborât cu lovituri de pat și apoi cu focuri de revolver. Apoi l-a jefuit de bani și îmbrăcăminte.**

Legionarul macedonean CHITA POPESCU, împușcat în jud. Caliacra

Il plâng soția și doi copii.

Preotul Secăreanu din comuna Dulgheru a fost trecut telefonic pe lista de împușcare. Șeful de post ezitând executarea ordinului, maiorul P. M. a venit personal cu mașina să-l ucidă. Intre timp șeful postului se decisese..

Il plâng copii și soția.

Preotul Moranu, tot din județul Constanța a fost ucis în aceleași condiții.

Toți au fost expuși în șosea cu placardele de trădători de neam.

Au fost înmormântați fără popă și fără sicriu.

Tot în Constanța, în suburbana Brătianu a fost omorât în condițiuni necunoscute până astăzi studentul Chiriazi Constantin, secretarul sediului legionar. A fost și el expus în margine de drum.

In Hunedoara

Legionarul Popa Petre, lăcătuș din Simeria, abia ieșit din închisoarea din Caransebeș a fost împușcat la marginea Simeriei și expus cu tăblița de trădător în șosea.

Il plânge o maică bătrână și fără alt sprijin.

Sârbu Nicolae agent veterinar din Herepea fost și el deținut pentru credința legionară a fost împușcat în spatele cetății Deva.

Cornea Gheorghe, agent sanitar, a fost omorât lângă comuna Brănișca de unde era de loc. Fusese în închisoare. Il plânge o mamă și o soție.

Toți trei aruncați într'o groapă lângă Deva, pe dealul «Scorus», fără popă, sicriu sau cruce.

In Caliacra

Studentul Petre Caranica, ridicat din familie dela Bazargic de maiorul R. și fosta gardă națională. Dus pe dealul Zimmermann pe șoseaua spre Balcic a fost impus cu baionetele pe la spate. Când au vrut să tragă Caranica s'a întors și a strigat: «TRAGEȚI DREPT IN FAȚA MEA NU PE LA SPATE. TRAIASCA LEGIUNEA ȘI CAPITANUL. Atunci l-au omorât ciuruindu-l cu gloanțe. Populația a asistat la dramă. A fost expus în piața Bazargic și apoi îngropat de jandarmi.

Tul Cavachi, absolvent al comerțului superior a fost ucis de comisarul Popescu din Bazargic și de șeful postului de jandarmi din comuna «Unirea» la 1 km. jum. de pădurea Cavarna.

Expus în piața Cavarna.

Chita Popescu agricultor din Ceamurlia omorât de căpitanul T. și de jandarmi pe un deal în drumul spre Bazargic și expus la marginea de șanț.

Il plâng 4 copii și un sat întreg.

In fața morții

In fața majestății morții, singură tăcerea noastră, de adâncă reculegere, se cuvine să o închinăm. Singură tăcerea și ruga te apropie de cutremurătoarea ei înțelegere.

Se spune că moartea e una și aceiași: fie pentru Domn, fie pentru rob. Că singură moartea egalizează ceeace viața nu izbutise să facă. Eu nu cred în asta.

Moartea poate să te pună în egală condiție cu toți ceilalți. E o punte pe care trece fiecare. Dar nu trecerea în sine interesează, ci chipul în care înțelegi să treci. Căci una-i moartea înfiorată a sufletului închircit și temător, una-i moartea de cumplite remușcări și prăbușiri, când brațele diavolilor se întind încă din viață să cuprindă sufletul blestemat al ucigașului și trădătorului — și alta e moartea mare, moartea transfigurată și sublimă a eroului.

Nu-mi pot da încă seama ce-i alcătuește măreția și efortul acesta supra uman de a trece cu tot ce ai mai scump ac, — dincolo, dar în concepția de viață legionară, concepție de luptă întemeiată pe conștiința de fiecare clipă a morții posibile, — ai măcar puțința unei cât de slabe întrezăriri..

«Legionarul iubește moartea» spune Căpitanul. O iubește ca un credincios al vieții. Nu din oboseală, din lașitate își dorește el suprema jertfă a vieții sale, ci dintr'un prea plin al acestei vieți care nu se poate realiza în întregime, nu se poate liniști decât dincolo. Din acest efort de transfigurare a vieții însăși se naște dorința și dragostea lui de moarte.

Aceasta constituie și sâmburele de credință în nemurire al strămoșilor noștri Traci. El este dorul cel mai de seamă ce l-a sădit Dumnezeu în sufletele noastre.

Adu-ți aminte, camarade, de cei simți vreodată fiorul acestei «ultime călătorii» de curiatele pe cari Valeriu Cârdu le-arunca în zâmbet de nepăsare celor cari îi erau tovarăși în drum spre locul de supliciu: «Camarazi, aceasta-i călătoria-fantomă!».

Ștefan Ion Gheorghe

Cimitirul din Râmnicul Sărat: o cruce albă străjuește mormântul modest al comandantului legionar Neculai Totu, erou al echipei din Spania

Inchisoarea celei mai mari jertfe: **Rimnicul Sărat.** *Celule însemnate în cruce arată sectorul închisorii ocupat de comandanții rimnicei căzuți pentru Legiune și Căpitan în noaptea fatală de 22 Septembrie 1939.*

Cimitirul din Râmnicul Sărat: mormântul celui ce a fost inginerul Gheorghe Clime, comandant legionar al Bunei Vestiri, președintele partidului Totul pentru Țară. Printre flori ce-i adumbrise mormântul, d-na ing. Clime

Moartea de martir a lui Victor Dragomirescu

Nu trebue să-i uităm. Nici pe cei buni, care prin jertfa lor au zidit temelia de veac a României Legionare, nici pe cei răi, oamenii întunericului și ai iadului, uneltele lui satan, călăii.

Inimile de dincolo de mormânt ne călăuzesc astăzi pe drumul desăvârșirii unui neam nenorocit și pecetluit de rușine și a unei țări ciuntite, a cărei imagine trebue să ne fie mereu în inimi pentru a ne făgădui în orice clipă reîntregirea; iar mugetul fiarelor cu chip de om, care au schingiuit și au omorît, care au mânjit secând izvoare de vieți curate și închizând ochi de arhangheli, trebue să ne amintească un alt capitol din viața nouă a țării regăsite: PEDEAPSA.

Ii vom arăta pe toți vinovații, pentrucă națiunea să-și curețe rândurile înfesate cu prea mulți inși mânjiți de sângele crimei.

Astăzi vom povesti cine și cum l-a omorît pe unul dintre cei mai bărbați legionari din generația tânără, pe comandantul legionar și procuror al ordinului Moța-Marin, pe VICTOR DRAGOMIRESCU.

VICTOR DRAGOMIRESCU

Cum l'am cunoscut pe Victor Dragomirescu am rămas cu impresia că am stat alături de un om care depășește linia obișnuită: energic și viteaz, dârz și bun, curagios și neînduplecat, dar cu minte și cu o permanentă veselie nostalgică în privire. Victor Dragomirescu era omul realizărilor uriașe, care prin cinstea lui austeră și prin puterea-i neobișnuită de a înțelege și a munci, făgăduia neamului realizări adânci și limpezi.

Pentru munca lui în ogorul legionar și pentru bărbăteasca lui răspundere, Căpitanul îl numise acuzator în ordinul «Moța-Marin».

Destin tragic

Se cunosc împrejurările în care a fost arestat Victor Dragomirescu.

O fatalitate oarbă frânge aripile avionului care trebuia să-l ducă departe de țara în care se înscăunase crima.

Au urmat zile grele de spital, de luptă cu moartea.

Apoi închisoarea, cu porțile deschise numai pentru drumurile cu duba, spre prefectura anchetelor chinuitoare și a schingiuirilor de martiri.

Drumuri dese și triste care nu arareori se promiteau a fi cel din urmă. Chinuri de iad, pe care Victor Dragomirescu le privea cu ochi senini, în care se așezase pentru totdeauna credința sigură în biruința legionară.

ULTIMUL DRUM

Spre seară, Directorul Văcăreștilor primește ordin de la Prefectură să-l țină la dispoziție pe Victor Dragomirescu.

Peste puțin timp, într'o mașină deschisă, sosesc câțiva agenți conduși de comisarul AL. DAVIDESCU.

Victor Dragomirescu este ridicat, iar mașina pornește spre oraș.

La jumătatea drumului, conformându-se unui ordin, probabil, comisarul Al. Davidescu îl strânge de gât pe acela care azi ar fi fost una din pietrele de temelie ale României Legionare.

Dealtfel acesta a și fost scopul călătoriei funebre.

După ce călăul l-a omorît pe Victor Dragomirescu, mașina și-a continuat drumul spre crematoriu.

Aici cuptorul era încins, pregătit. Deci fuseseră mai numeroși premeditatorii, complicii.

A doua moarte

Trupul celui ucis atât de mișelnic este așezat în cosciugul de asbest pentru a fi aruncat în cuptor.

Dar în clipa în care se deschide ușa gheenei, Victor Dragomirescu, revenit la viață, deschide ochii.

Ura care încleștase degetele comisarului Al. Davidescu pe gâtul martirului nu reușise să-i omoare și sufletul legionar.

Dar nu este nesfârșită în sufletul canaliei.

In timp ce Victor Dragomirescu își revenea la viață, comisarul Davidescu impinge în cuptor — cu piciorul — sicriul în care era un om viu.

Nelămurirea din ochii lui Victor se stinge apoi în soarcolirea crâncenă a focului.

A fost ars de viu întocmai ca martirii de altădată ai creștinismului.

Moarte cruntă și amară, care închide pe veci un destin mare și tragic, dar care deschidea camaradului Victor Dragomirescu drumul de lumină al biruințelor legionare.

Să nădăjduim că holocaustul în care a pierit erou și martir Victor Dragomirescu a luminat pe veci durerea unei mame și suferința legionarilor, pentrucă vinovații să nu scape.

Moarte de martir,

Martir între martiri! Sufletul tău ne veghează, iar suferințele tale ne înjunghie inima. Dar te simțim necontenit între noi.

Gogu Manolescu-Gârbovi

Sunt mulți ani, decând într'o dimineață proaspătă, cu miros de concăze, am [illegible] mâna unui tânăr palid, cu ochii albaștri, un albastru mătăsos, și i-am spus: — Camarade, vom fi buni prieteni...

Și așa a fost.

Gogu Manolescu din comuna Gărboveni a județului Ialomița nu s'a desmințit nici o clipă.

Sfânta tinerețe legionară ardea în sufletul bun, mai viu, mai dârz. L-am văzut după ce eșise din închisoarea dela Galați, unde ispășise o condamnare pentru delictul de a iubi Țara și Căpitanul. Rămăsese neschimbat. Zâmbetul îi înmugurea la fel. Numai ochii adunaseră o fărâmă de revoltă, o fâșie de întuneric. Pe banca unui parc, îmi spusese trist: — Nu știu de ce, dar am o presimțire stranie. Cred că e ultima oară când ne vedem...

Mâinile ni s'au strâns puternic și ca să ne acoperim emoția nemotivată, am râs din senin.

La despărțire, mi-a adăugat: — Nu-i așa că vom învinge?... Nu i-am răspuns decât: — Trăiască Legiunea și Căpitanul!

La o lună a fost împușcat în drum, la marginea comunei.

Camarade Manolescu, moartea ta astăzi e biruitoare. Legiunea a învins!

G. Ș.

Cum a fost executat locot. col. Vasile Diaconescu, mare mutilat de războiu

Ofițer curagios, Vasile Diaconescu a înscris pagini de glorie în istoria marelui războiu.

In 1916 este pentru prima dată rănit la piciorul drept în cursul unor lupte cu trupele ungare, la regiunea Reghinului din Ardeal. Vindecat, după câteva luni este retrimes pe front în Munții Vrancei, unde într'o luptă disperată cu trupele bavareze, în satul Negărleste, este împușcat cu un glonte «Dum Dum» în rotula piciorului stâng. Rana fiind mare și tot odată producându-se și cangrena, i se amputează piciorul.

După războiu este numit comandant al cercurilor de recrutare Mizil, Focșani și Soroca până în anul 1923, când nemulțumit de faptele ce se petreceau în armată, își prezintă demisia.

La 1929 este numit inspector la Soc. Invalizilor de Războiu din București, fiind numit apoi director al Căminului de Invalizi de războiu din Buzău în decursul aceluiaș an. Anul 1933 îl apucă la Buzău, unde, cu ocazia pedepsirei lui Duca este arestat și trimes la închisoarea centrală din Focșani. Eșit din închisoare în primăvara anului 1934 este mutat disciplinar pentru activitate politică, în aceeaș calitate la Căminul Invalizilor din Chișinău, unde deține această calitate până în primăvara anului 1938, când în ziua de 19 Aprilie este arestat și trimes în lagărele din Dragomirna, Miercurea-Ciucului și Vaslui. Este eliberat în ziua de 11 Aprilie 1939.

Deși mare mutilat de războiu, este arestat în noaptea de 21-22 Septembrie 1939 de către comisarul Const. Ionescu dela Chestura poliției Chișinău și de comisarii Vrabie și Dobrescu, apoi la orele 5 dimineața este dus din ordinul d-lor maior Petrescu Constantin, comandantul legiunii de jandarmi Lăpușna, Motaș, chestorul poliției Chișinău, maior Manea, procuror la trib. militar al Corpului III armată, Maimuca, Vasile Gustav și Elefterie Dumitru din Siguranța Generală din Chișinău, în pădurea Buicani de lângă orașul Chișinău. Aici a fost executat prin împușcare și apoi adus în centrul orașului, unde în disprețul populației jidovești a fost svârlit în stradă. Avea capul ciuruit de gloanțe.

Pe locul unde a fost asvârlit s'a pus o tablă cu nerușinata inscripție: «Aceasta va fi soarta tuturor trădătorilor de țară!».

Jertfele Hotinului

Noaptea de 21/22 Sept. 1939, acea noapte de apocaliptic masacru al tinereții legionare nevinovate, a sărutat și fruntea voevodal-moldovenească a județului Hotin. In galeria magnifică a jertfelor prin cari neamul românesc și-a răscumpărat sodomele de păcate din trecut, s'a vrut prezent și sufletul românesc al plaiurilor hotinene, prin trei dintre cei mai buni fii ai lui: Iacob Soroceanu, Teodor Dubovinschi și Vasile Dobuleac.

Trei inimi de mare curățenie și credință, trei voințe de fier, trei frunți luminate ca niște catapetesme mănăstirești!

Incă trei trupuri «frânte și chinuite» puse la temelia României legionare.

Au fost arestați, odată cu ceilalți camarazi ai lor din întreg județul. In seara zilei de 21, Iacob Soroceanu la Marșenița (lângă Noua Suliță) Teodor Dubovinschi la Călla-Samiev, Vasile Dobuleac, la Briceni, unde era funcționar poștal.

Mânile călăilor, supuse poruncii mișelești și blestemate, i-au ales pe ei pentru omorîre.

In urma rapoartelor șefilor de post și de secție din județ, maiorul Drăgulescu, comandantul legiunii de jandarmii din Hotin, a dat ordin asupra capetelor lor: să fie executați în dimineața zilei de 22, pe la orele 4, simulându-se fuga de sub escortă, în cele trei puncte principale ale județului: Noua Suliță, Lipcani, Briceni. Asta cu scopul de a fi văzuți de cât mai multă lume atunci când vor fi expuși, cu trupurile ciuruite de gloanțe și cu tabla de «trădători» la căpătâi. Pentru a îngrozi pe cei cari ar mai încerca să repete pedepsirea călăilor neamului și pentru a «pildui».

Iacob Soroceanu era student în al treilea an la facultatea de teologie din Cernăuți. Implinea vârsta de 24 ani. Ultimul și-l petrecuse în lagărul dela Vaslui.

Nu de mult scăpase din lagăr și-și petrecea timpul acasă la Marșenița, în mijlocul familiei, studiind. Fiu de preot. Educația jertfei și a dragostei de țară, o moștenise dela părinți. Tatăl său, el însuși preot, purta pe piept cele mai frumoase steme ale unui ales al lui Hristos, mucenicit o viață îndelungată.

In după amiaza aceea de Septembrie, era acasă. Când a văzut jandarmii, a înțeles tot. Intr'o străfulgerare a minții a văzut tot. Și a acceptat senin. A cerut să i-se dea hainele cele bune, ca să moară în haine de sărbătoare. Grăbit de jandarmi, din urmă, și-a sărutat părinții, fratele mai mic și sora și a ieșit. Din ușă s'a întors înapoi. «Eu, poate, n'am să mai vin. Fiți tari! Fiți senini».

A fost dus la secția de jandarmi din Sulița. Aci a mai fost vizitat seara de o soră care i-a adus batiste curate.

I-a repetat, la fel, zâmbind amar: «N'o să ne mai vedem. O să mă omoare»...

Nu vreau să fug. Impușcați-mă așa

Dimineața pe la orele 4, a fost legat și dus pe drumul Noua-Sulița—Stroești — spre Hotin. Pe câmpul dintre Sulița și Stroești, la o cotitură de drum, i s'a poruncit să meargă peste miriște, «mai de-a dreptul». A apucat peste ogoare. Pe urmă i s'a poruncit: «Fugi!» Dar Iacob Soroceanu, n'a fugit.

— Nu vreau să fug. Impușcați-mă așa

Jandarmii de sub comanda plotonierului Gherasim și-au descărcat gloanțele în el. Pe urmă l-au adus și l-au aruncat lângă șosea, pe marginea șanțului.

IACOB SOROCEANU

Tatăl lui, bătrânul și venerabilul preot Soroceanu, presimțind că o să-i fie omorât feciorul, s'a dus în dimineața aceea la Hotin, să ceară îndurare. Maiorul Drăgulescu, cinic, i-a dat răspunsul crimei: «mergi acasă, părinte. Il găsești acasă».

După o zi de batjocură din partea tuturor ticăloșilor și jidanilor din ghetoul N. Sulița, trupul mucenicit al camaradului Soroceanu, a fost îngropat de către familie, la orele 12 în noaptea zilei de 22. Până și crucea din drum i-a fost vopsită în culoare întunecată ca să nu fie văzută dela drumul mare.

Vasile Dobuleac, era, ca și Soroceanu, printre primii legionari ai Hotinului. Avea 31 de ani. Era absolvent al liceului. Trăia într'o sărăcie cumplită. Fără părinți, fără rude, fără prieteni. O singură soră, era măritată undeva într'un sătuc basarabean departe. A fost arestat de jandarmi, pe stradă. A fost împușcat în piața de vite din Briceni, «făcut scăpat de sub escortă», cu șapte gloanțe, de către plot. Nichita și plot. major Hater, actualmente la Tg. Jiu.

Groapa lui Dobuleac a fost săpată de către legionarii din Mendecăuți printre cari camaradul Doighiu. Au fost aduși din închisoare ca să-i sape groapa, amenințați din urmă de puștile încărcate. La coborârea în groapă, plotonierul de jandarmi, Rupinschi a lovit trupul sfânt al camaradului Dobuleac, cu piciorul, rânjind ca un câne.

Printre executorii lui Dobuleac a fost și plot. Dudău.

Luându-l dintre camarazii, plotonierul i-a spus următoarele camaradului Dobuleac, ca să mascheze execuția.

— Deca n'ai predat în ordine, serviciul, la poștă?

— L-am predat în ordine.

— Nu-i adevărat. Șeful poștei îmi telefonează să te duc acolo, să-i dai explicații. Pregătește-te!

Așa a fost dus la moarte.

Când zăcea aruncat în oborul de vite, un camarad, Botez, fiul maiorului Botez dela Roman, a îndrăznit să-i aprindă, la căpătâi o lumânare. Pentru aceasta a fost schingiuit de către plot. Dudău, în mod barbar. De-abia tatăl său, venit dela Roman, l-a putut salva, din ghiarele morții.

Teodor Dobuleac, era student teolog. Tânăr ca florile. De-abia împlinia 22 de ani. A fost împușcat la Lipcani și expus în fața Rgt. Vânători. Și nici un ofițer n'a protestat, ca să spele măcar prin protest, rușinea ce se arunca asupra armatei române.

Jertfele pentru Legiune și pentru țară, ale celor trei camarazi hotineni, au consfințit pentru tot deauna dreptul acestui județ de a fi legionar și românesc. Trupurile lor sfințite dorm în pământul basarabean, cutropit acum de urgia străină. Stau acolo de strajă în istorie. Stau drept mărturie măreției legionare și a drepturilor românești răscumpărate asupra acestui pământ. Troița aceasta sfântă de jertfe tinere, va străluminа deapururi sufletul generațiilor românești îndemnându-le la luptă vitează și chemându-le la iureș sălbatec de eliberare.

Camarazi dela Hotin! Voi ați biruit.

Dormiți în pace. Pământul în care dormiți, e legionar și românesc. Țara, în visul căreia ați căzut, străfulgerați mișelește, se ridică uriașă, din încordări titanice de brațe și cântece legionare.

Noi cei cari n'am fost vrednici de moarte, vă strigăm cu sufletul umilit, dar cu credința mai fanatică: Trăiască Legiunea și Căpitanul.

V. P.

„Să ne vedem sus pe deal"

Acestea erau cuvintele prin cari șase flăcăi, anunțau hotărârea lor de a scoate din beznă un neam oropsit și de a-l ridica pe culmi de gând legionar. Poate că nimeni nu avea mai clară în fața decât ei, această prăbușire care se deschidea neamului și țării noastre. Și cu cât dezastrul se arăta mai înspăimântător, cu atât hotărârea lor se contura mai viforoasă.

«Ne-am hotărît să pedepsim. Din dragoste adâncă față de acest neam...» Nici blindajul proteguitor al încarnației satanice, nici vigilența slugarnică a zecilor de mii de agenți ai tartorului, nici legile draconice cu pedeapsa cu moartea pentru cei ce vor atenta la viața «excelențelor» nu i-au hotărât să renunțe la planurile ce le frământau creerii luni de zile 'n șir. Nu, ei n-au renunțat pentru că gândurile nu erau ale lor, erau ale neamului, iar mâinile purtătoare de securi pedepsitoare nu erau ale lor ci ale unui [illegible] întreg care-și vedea sugrumată viața și pierdut viitorul.

«Legionarul privește deschis urmarea faptelor sale. El răspunde, și să nu uitați că am plătit cu sângele și sufletul nostru, credința noastră». Da camarazi, voi ați privit și primit cu seninătate urmarea faptei voastre desrobitoare de neam.

Știați lucrul acesta și l-ați dat cu dragoste și din dragoste pentru neamul nostru. Iar noi n-am uitat. Noi știm cu câtă luciditate ați plecat voi la moarte; știm cu câtă mândrie ați cimentat cu sângele vostru Statul Legionar de astăzi și Neamul Legionar de mâine.

Nu vor exista din partea noastră, niciodată destule vorbe, prin cari să vi se arate recunoștința ce v-o datorește un întreg popor. Suntem siguri că, mulțumirea noastră nu va fi deplină decât atunci când, prefăcându-ne sufletește, noi aceștia ce pământește trăim din umbra jertfelor voastre, ne vom ridica la înălțimea gândurilor și faptelor voastre. Să ne vedem deci, sus pe culmi!

C. Georgescu

Familia, rudele și camarazii anunță parastasul de un an dela moartea

Inginer Gh. Clime

Comandant legionar

căzut pentru biruința României legionare.

Slujba religioasă se va oficia Duminică dimineața 22 Sept. a. c. la Râmnicu-Sărat.

Familia Armatoli anunță cu durere parastasul de 1 an dela moartea camarazilor macedoneni impușcați mișelește în ziua de 22 Septembrie 1939. Parastasul va avea loc la Biserica Precupeții Vechi din Str. Română, Duminică 22 Septembrie 1940, ora 11.

Grigore Pihu, Spiru Bujgoli, Caranica Ion, Spiru Popescu, Carataşu Chiriac, Craja Paul, Supila Polisperhon, Șola Stavre, Mircea Goga, Popescu Chita, Nastu Cola, Cavachi Tuli, Manganița Costa, Caranica Petre, Memu Nisa, Petre Giacu, Chiriazi.

Familia Costa N. Caranica roagă rudele, prietenii și camarazii să ia parte la parastasul de un an al prea iubitului lor fiu și frate

Ioan C. Caranica

asasinat pentru credința legionară. Slujba religioasă se va oficia în ziua de 22 Septembrie a. c. la Biserica Ilie Gorgani.

Frații Aurel și Nicolae Borzea anunță parastasul de: 21 ani al mamei lor MARIANA, 12 ani al tatălui și fratelui lor NICOLAE și LIVIU și de 1 an al fraților lor

Virgil și Titus

uciși mișelește la Vaslui și Miercurea Ciuc, ce se va oficia Duminecă 22 Septembrie 1940, orele 10 la biserica unită din Brașov.

Familia, camarazii și colegii vestesc pomenirea lui

Neculai Iordache-Nicoară

asistent universitar
Comandant legionar

jertfit pentru biruința legionară. Pomenirea se va face la Predeal Duminecă 22 Septembrie 1940.

Familiile Grigore Manolescu și Gh. Tasse, anunță parastasul de 1 an, pentru

Grigore Gr. Manolescu

(Gogu)

ucis în com. Monabia, jud. Ialomița, pentru credința lui în biruința legionară.

Slujba religioasă se va oficia Duminecă 22 Sept. c. dimineața la Monahia.

Familia și camarazii anunță parastasul de 1 an, dela moartea bunului și neuitatului

Șupila Polisperon

Președinte al Soc. Stud. Macedo-Români

ucis mișelește la 22 Septembrie 1939 în lagărul dela Vaslui, pentru sfânta lui credință legionară.

Familia și camarazii anunță parastasul de un an dela moartea neuitatului legionar

Ovidiu Biriș

ucis mișelește la 22 Sept. 1939, în lagărul dela Miercurea-Ciuc. Parastasul se oficiază astăzi la ora 11 la biserica «Izvorul Tămăduirii» Mavrogheni, Șosea.

Vera soție, familiile: Humiță, Moga, Anca și Sima anunță pomenirea de 1 an al neuitatului lor

Căpitan

Emil Șiancu

Comandant legionar și Tribun al Moților

ucis mișelește în ziua de 22 Sept. 1939, la Râșnov, pentru credința lui în Legiune și Căpitan.

Slujba religioasă se va oficia la 22 Septembrie c. la biserica din Râșnov.

Margareta Furdui, soție, împreună cu întreaga familie anunță cu imensă durere, tuturor acelora care l-au cunoscut, apreciat și iubit, parastasul de un an al legionarului

Gheorghe Furdui

Parastasul va avea loc Duminecă 22 Septembrie la R. Sărat.

Zdrobiți de durere, unchii Maria și Andrei Marin și familia Spânu au nemărginita durere să anunțe prietenii și camarazii că a trecut 1 an dela moartea prea iubitului și în veci neuitatului

Iordache Spânu

licențiat al Academiei Comerciale fost secretar general al Centrului Studențesc Buc., în vârstă de 27 ani.

Ucis mișelește în ziua de 22 Septembrie 1939 ora 4 dimineața, pentru credința sa cea dreaptă, în Lagărul dela Vaslui.

Camarazii și prietenii sunt rugați a lua parte Duminecă 22 Septembrie 1940, orele 10 jumătate dimineața la Catedrala Sf. Nicolae din Brăila, când se va oficia parastasul.

Smaranda, Lucreția, Cireșica și Constantin Iliescu, mamă, soră și cumnat, anunță că Duminecă 22 Septembrie c. se va oficia în comuna Fieni parastasul de un an al scumpului lor, acel ce-a fost

Nicușor G. Găluceanu

student, litere, 24 ani

omorât mișelește pentru dreapta lui credință legionară.

Lucia, logodnica, anunță camarazii că Duminecă 22 Septembrie a. c. va avea loc parastasul iubitului ei

Marin Popescu

student

mort pentru marea și neclintita lui dragoste pentru Legiune și Țară.

Parastasul va avea loc la cimitirul Legionar din Predeal.

Indurerata mamă Maria, Lucia Trandafir logodnică, anunță parastasul adoratului lor

Victor Emanuel Dragomirescu

Comandant legionar

ucis mișelește pentru dreapta lui credință legionară.

Parastasul se va oficia Duminecă 22 Septembrie, ora 11 dim., la Fieni jud. Dâmbovița.

Familia Gh. Caranica roagă, rudele, prietenii și camarazii să ia parte la parastasul de un an al prea iubitului lor fiu.

Petre Gh. Caranica

ucis pentru credința sa legionară.

Slujba religioasă se va oficia la biserica Ilie Gorgani, Duminecă 22 Septembrie, orele 11 a. m.

D-na Vera Totu aduce la cunoștința rudelor și prietenilor că parastasul de un an a neuitatului ei soț

Neculai Totu

mort în credință legionară, va avea loc Duminecă 22 Septembrie la Râmnicul Sărat.

Familia și camarazii anunță parastasul de un an dela moartea lui

Constantin Boboc

directorul Uniunei studenților creștini

căzut pentru biruința legionară. Serviciul divin se va oficia la biserica din com. Băltanele, jud. Mehedinți în ziua de 22 Sept. 1940.

Familia și camarazii anunță parastasul de un an a celui ce a fost

Dumitru Abegiu

șeful muncitorimii legionare din jud. Teleorman

ucis mișelește în Roșiorii de Vede pentru credința lui neclintită în Legiune și Căpitan.

Parastasul va avea loc în orașul Roșiorii de Vede, Duminică 22 Septembrie cor.

Familia, prietenii și camarazii buni, anunță parastasul de un an — care se va oficia la biserica Sf. Apostoli — dela moartea năprasnică a mult iubitului lor

Iosif Grama

student

căzut sub focul gloanțelor mișelești în zorii zilei de 22 Septembrie pentru frumoasa lui credință.

Veronica Șușman anunță parastasul de un an a iubitului ei soț

Iuliu Șușman

funcționar

căzut sub focul gloanțelor mișelești în zorii zilei de 22 Septembrie pentru frumoasa lui credință.

Parastasul se va oficia Duminecă 22 Septembrie la cimitirul Râșnov, jud. Brașov, la orele 2 după amiază.

Lucreția și lt.-colonel V. Racoviță, părinți, împreună cu familia, anunță cu aceaș netărmurită durere, parastasul de un an al mult iubitului și neuitatului lor

Gh. Alex. Pavelescu

(Guță)

avocat

asasinat împreună cu alți 43 camarazi legionari, în lagărul Miercurea Ciuc, pentru dreapta lor credință și dragoste de neam și țară.

Slujba religioasă se va oficia Duminecă 22 Septembrie, ora 10, la cimitirul de la Mânăstirea Predeal.

Familiile, rudele și camarazi, anunță pentru Duminecă 22 Septembrie, ora 10.30, la Tr. Severin, parastasul de un an pentru:

Victor Gheorguiu
Petre Geacu
Marin Matici

uciși mișelește în Tr. Severin pentru credința lor legionară.

Familia și camarazii anunță parastasul de un an dela moartea de martir pentru credința legionară a

Preot. Leonid Miron

comandant ajutor

ucis mișelește la Valea Mare (Basarabia) și

Avocat Nicolae Strugariu

comandant ajutor

ucis mișelește la Miercurea Ciuc.

Soția, copilul și familia anunță parastasul de un an dela moartea scumpului nostru

Maricari Nicolae

locotenent de geniu
căzut pentru Legiune

care se va oficia Duminecă 22 Septembrie, orele 10, la Vaslui.

Camarazii, prietenii și colegii sunt vestiți că Duminecă 22 Sept., ora 11 se va oficia la biserica din comuna Coșești jud. Muscel, un parastas pentru pomenirea studentului legionar

Ion Stancu

ucis pentru nestrămutata sa credință în Căpitan și Legiune.

Tiranii, trădătorii și ucigașii Neamului

Mânuitorii fondurilor secrete și executorii testamentari ai tiranului ARMAND CALINESCU

Serviciile secrete ale Siguranței Statului și cele ale Camarilei Palatului, au contribuit în mare măsură la executarea planurilor diabolice împotriva legionarilor.

Cei doi executori ai ordinelor lui Armand Călinescu, mânuitorii fondurilor fabuloase, Moruzov și mâna lui dreaptă Niki Ștefănescu sunt părtași la crimele săvârșite.

Priviți «ducele» care a dat cele mai îndrăznețe și sângeroase lovituri, numai pentru a fi pe placul patronilor lor setoși de sânge.

Omul din umbră Ernest Urdărianu

FOST MARE ȘAMBELAN AL PALATULUI, BINE INIȚIAT IN TAINELE DE ALCOV CARE AU CONDUS POLITICA DE MARE CRIMA A ROMANIEI.

A EXECUTAT INALTE PORUNCI DE SUPRIMARE A LEGIONARILOR ȘI A FOST INTERPRETUL «DORINȚELOR» D.NEI ELENA LUPESCU-GRUMBERG, PIAZA REA A ROMANIEI.

Doctrinarul crimelor

Victor Iamandi, doctrinarul crimelor împotriva legionarilor. A declarat în repetate rânduri că nu-l interesează peste câte zeci de mii de cadavre de legionari va trebui să treacă pentru a nimici mișcarea legionară. A fost mâna dreaptă a lui Armand Călinescu.

BANCHETUL BUCURIEI FĂRĂDELEGILOR IMPLINITE

Urdărianu, înconjurat de oamenii suitei sale. E foarte serios și pare mulțumit. Cei din jur, par a savura vre-o taină din viața «Duduiei».
Sub patronajul fostului Șambelan, uneltele politice ale ocultei judaice, sărbătoresc bucuria fărădelegilor împlinite.

Vinovatul: Armand Călinescu

S'a legat slugarnic că va distruge Mișcarea legionară. Echipa de guvernământ pe care și-a constituit-o a fost inadins aleasă ca planul criminal să fie dus la împlinire.

Armand Călinescu a deslănțuit prigoana în Aprilie 1938. A fost arestat Căpitanul. Temnițele au fost îndesate de legionari. S'au inscenat cele mai monstruoase procese. A început teroarea.

Armand Călinescu e autorul lagărelor. El e unul din cei ce au executat pe Căpitan, pe Nicadori și pe Decemviri. El a ordonat masacrele, schingiuirile și bătăile.

Pedepsit așa cum se cuvenea pentru mârșavele lui fapte, duhul lui diavolesc, prin tovarășii lui de crime și de guvernământ, a continuat să planeze asupra Țării, sângerând'o.

Ce a urmat se știe: Tineretul țării a fost masacrat în massă. La Ciuc, la Vaslui, la Râmnic, la Brașov și în fiecare județ.

Publicăm câteva «documente» oficiale din timpul prigoanei deslănțuite după executarea marelui vinovat Armand Călinescu.

Comunicatul Președenției consiliului de miniștri, din 23 Septembrie 1939:

«In noaptea de 21 spre 22 Septembrie, asasinii răposatului prim ministru Armand Călinescu împreună cu toți complicii lor organizatori ai complotului și îndrumători ai crimei — au fost executați.

Măsura drastică și imediată care s'a luat a fost dictată de interesul apărării țării în împrejurările excepționale de astăzi, când nu-i e îngăduit nici unui element să se abată de la linia solidarității naționale».

Comunicatul Comunității evreilor din 22 Set. 1939:

«Comunitatea evreilor din București, împreună cu d. șef-rabin dr. Niemirover, au dispus ca mâine Sâmbătă, ziua marei sărbători de post și de mărturisire a credinței să se oficieze în toate templele și sinagogile un serviciu de pioasă pomenire pentru odihna sufletului fostului președinte de consiliu Armand Călinescu, care a căzut jertfă datoriei în slujba țării».

Mincinosul comunicat dat de ministerul de Interne presei în ziua de 23 Septembrie 1939:

«Autoritățile sunt solicitate din diferite puncte ale țării, să extindă sancționarea asasinilor trădători de țară și asupra familiilor din care descind, sau care ocrotesc asemenea nemernici și nu-i denunță din vreme autorităților, modificându-se astfel conceptul de complicitate și tăinuire în crimele care lezează interesele țării.

Iată cum călăii lui Gavrilă Marinescu își căutau noui victime printre legionari!

*

Spicuim din cuvântarea primului ministru general Gh. Argeșeanu, ținută la catafalcul lui Armand Călinescu, călăul tineretului român:

«Țara te plânge și chiar însuși M. S. Regele Carol al II-lea, care neuitând niciodată a răsplăti meritele și serviciile făcute Patriei și Tronului, îți aduce El însuși ultimul Său salut și vărsând pentru tine lacrămile ce-ți dovedesc cât de prețuit ai fost, te distinge cu cel mai înalt ordin al țării».

*

Și acum iată câteva rânduri din articolul d-lui N. Iorga scris pentru elogierea bunului său prieten Armand:

Un om s'a jertfit pentru liniștea țării sale înăuntru și pentru independența ei politică în afară. El a căzut, cum se putea aștepta, jertfa unor fanatici cari-l urmăriau de mult cu o vendettă de sânge.

Țara va judeca dacă în împrejurările de față, cu amenințări, existente sau posibile, de jur împrejurul nostru, era loc pentru o astfel de sălbatică răzbunare.

*

Intr'adevăr, Țara d-le Iorga, Țara aceia umilită, hulită, prigonită, batjocorită, a judecat.

Și aspră e judecata ei. Se cutremură toți vinovații, toți criminalii, toate canalile.

Președintele Guvernului asasin

Generalul de cavalerie Gh. Argeșeanu, Omul de încredere al Camarilei.

A ordonat și a patronat asasinarea legionarilor. Și-a îndeplinit misiunea de călău cu prisosință. Stăpânii lui l-au utilizat bine în manevra criminală împotriva Mișcării legionare. Și pentru faptele lui a fost avansat și decorat.

AUTORUL moral N. IORGA

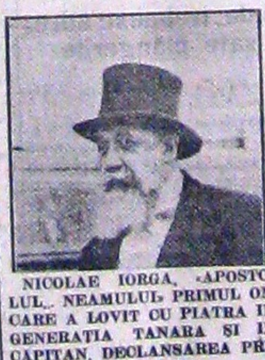

NICOLAE IORGA, «APOSTOLUL NEAMULUI» PRIMUL OM CARE A LOVIT CU PIATRA IN GENERATIA TANARA ȘI IN CAPITAN. DECLANSAREA PRIGOANEI II APARȚINE. IL AȘTEAPTA ETERNITATEA IGNORARII.

GAVRILA MARINESCU Irodul Neamului românesc

Iată omul care a trimis la moarte mii de tineri. *Gavrilă Marinescu*, Irodul Neamului românesc, în stare de ebrietate, a poruncit masacrele dela Râmnic, Vaslui, Miercurea-Ciuc, Brașov și cele săvârșite de agenții lui în fiecare județ al țării.

***PRIVIȚI-L:* DUPA O NOAPTE DE CHEF ȘI DE ORGII, TOLANIT ANIMALIC INTR'UN JILȚ, PARE CA VREA SA SCAPE DE TORTURA COȘMARULUI CRIMELOR CE-I AP ASA CONȘTIINȚA.**

Uneltele asasinilor

COMISARII-ȘEFI DAVIDESCU ȘI OTTO REINER, AMBII EVREI. VALEȚI DE CRIMA AI LUI GABRIEL MARINESCU. DAVIDESCU A ARUNCAT CU PICIORUL DE VIU IN CUPTORUL CREMATORIULUI PE COMANDANDANTUL LEGIONAR VICTOR DRAGOMIRESCU PE CARE NU IZBUTISE SA-L SUPRIME PRIN SUGRUMARE. IN MAINILE LUI REINER ȘI-AU LASAT MULTI LEGIONARI VIEȚILE.

Cine sunt „trădătorii" de Patrie?

[illegible] ciuruite de gloanțe ale legionarilor prahoveni sunt urmărite dincolo de mormânt de [illegible] pancardele cu inscripția «de trădători de țară».

Tovarășii lui Armand Călinescu și Victor Iamandi în aceiași seară au poruncit călăilor lor să execute în întreaga țară mii de ligionari, pe care, în bestiala lor pornire, i-au expus în piețele publice spre batjocura jidanilor.

Macabrul spectacol organizat de Gavrilă Marinescu et Comp.

După 8 ore de torturi îngrozitoare legionarii prahoveni, au fost împușcați, și expuși pe locul unde pedepsind pe tiranul Armand Călinescu răsbunaseră o țară întreagă. Două zile cadavrele bravilor camarazi din echipa lui Miti Dumitrescu au fost lăsate pe caldarâm, guvernul organizând cel mai lugubru spectacol neronian. Au fost aduși toți jidanii Capitalei să batjocurească trupurile schingiuite ale legionarilor.

Dacă au venit și Români adevărați la căpătâiul celor martirizați ca să verse o lacrimă pentru durerea unui Neam, au suferit rigorile regimului, fiind pe loc arestați, conduși la Prefectură unde li s'au dresat actele de trimitere în judecată.

ultima oră

Documentele d-lui general I. Antonescu

Prefaţa la planul general de reorganizare al armatei

Continuăm să publicăm, din documentele d-lui general I. Antonescu, privitoare la situaţia creiată armatei de regimul trecut:

LEGISLAŢIA ARMATEI

Trebue simplificată, trebue armonizată, trebue strict şi energic aplicată.

Avem astăzi peste 28 legi. Nimeni nu le cunoaşte cum trebue, nici nu le poate cunoaşte, atât din cauza conţinutului lor voluminos şi al contrazicerilor cât şi din cauza continuelor lor modificări.

Din această cauză nimeni nu le poate aplica şi rari sunt acei cari, sub zâmbetul ironic al celor mulţi, se sbat să le respecte.

Ele au fost făcute, fără un plan de ansamblu, de multiple organe şi de multe ori după capriciile acelora cari s'au perindat la conducerea Ministerului Apărării Naţionale.

Din această cauză a eşit haosul.

Situaţia a fost agravată şi de uzul şi [illegible] de abuzul care s'a făcut cu Inalte Decrete. Cine a voit să modifice ceva care nu i-a convenit, cine a voit să acopere o ilegalitate fecută, să favorizeze acţiuni sau persoane, sau să eludeze anumite filiere răspunzătoare de control, a tocmit în grabă şi a obţinut cu aceeaşi uşurinţă o lege sau un Inalt Decret.

Această procedure a făcut imposibilă stabilirea responsabilităţilor, fiindcă aceleaşi atribuţiuni au fost puse, de diferite legi, în sarcina a multiple autorităţi care se ocupă în acelaşi timp de ele.

Din această cauză toţi pot fi părtaşi la greşeli, însă nimeni nu poate fi făcut cu adevărat şi singur responsabil de erorile cari se comit.

Cazul Skoda este concludent. Ca el sunt multe.

— In consecinţă, aceasta fiind realitatea, pentru a îndrepta oştirea trebue, în primul rând, să se pună ordine în această dezordine.

Pentru aceasta legile trebuesc simplificate şi reduse.

Un singur organ trebue să procedeze la întocmirea lor.

Este Marele Stat Major, care acţionează din proprie iniţiativă pentru chestiunile de organizare şi de pregătire a războiului şi lucrează din ordin şi cu concursul organelor technice respective în celelalte direcţiuni.

Numai aşa se va putea aduce armonia unde este atâta dezarmonie. Numai aşa se va putea stabili răspunderile în caz de incoerenţă. Numai aşa va fi stabilitate în legislaţia militară şi numai aşa vor înceta improvizaţiile.

HYDROCEFALIA

Suntem armata care avem cele mai multe Comandamente din lume. Inspectori Generali technici (1). (5). Inspectori Generali technici (1). Inspectori Generali de arme şi servicii (8), Inspectori de cercuri de recrutare (25), Directori superiori (8), Directori (17), Comandanţi de Corp de Armată (11), Comandanţi de Comandamente teritoriale (7), Comandanţi de Divizii (30), Comandanţi de Brigăzi (98), etc. etc. Toţi au de foarte multe ori atribuţiuni similare. Pentru foarte mulţi însă ele se suprapun fără necesitate şi se contrazic. In schimb însă foarte multe din aceste Comandamente sunt lipsite de putere executorie.

Toţi trecează după ei, din punct de vedere bugetar şi birocratic, localuri, Generali şi Coloneli şefi de stat major, cohorte întregi de ofiţeri superiori, inferiori, funcţionari, telefoane, furieri, automobile, cai, trăsuri, şofeuri şi conductori de trăsuri cu ajutoarele lor, ordonanţe, carnete de circulaţie gratuite pe C. F. R., misii, etc. etc.

Pentru a evidenţia plastic această gravă situaţie, Marele Stat Major a concretizat-o într'o roză în culori, care arată dintr'odată, oricui, că organele noastre de conducere, administrative şi technice, s'au transformat, prin continuile şi inutilele înmulţiri într'o adevărată plagă pe care eu o consider un flagel naţional.

Nu se poate îndrepta oştirea, nu se poate scurta drumul pe care-l face astăzi pentru a putea fi soluţionate cele mai mici ca şi cele mai mari chestiuni, decât dacă tăem cu bisturiul, în lung şi în larg, în acest mult prea vast sistem birocratic şi hydrocefalic pentru puterile noastre bugetare şi pentru forţele noastre reale.

In consecinţă pentru a se realiza o îndreptare trebue să se reducă organul conducător, administrativ şi technic al oştirei, la proporţiile pe care natura le-a adoptat pentru corpul tuturor organismelor vii.

Capul oştirei trebue deci să fie în proporţie cu trupul oştirei. Astăzi el este monstruos de mare. Dacă continuăm aşa capul va omorî corpul.

Viaţa, liniştea, avutul, libertăţile şi onoarea Românilor rămaşi în afara graniţelor vor fi garantate

Preşedinţia Consiliului de Miniştri comunică:

Atrocităţile şi actele de răzbunare petrecute în teritoriile ocupate şi cari ni s'au semnalat, nu au fost încă verificate.

Opinia publică trebue să aştepte în linişte verificarea lor.

Guvernul este preocupat într'o înaltă măsură de această gravă problemă şi asigură pe toţi că o urmăreşte deaproape şi face toate eforturile posibile, ca viaţa, liniştea, avutul, libertăţile şi onoarea Românilor rămşi în afara graniţelor să fie asigurată.

Desfiinţări, contopiri şi transformări de ministere

Următoarele ministere se desfiinţează, se contopesc şi se transformă după cum urmează:

a) Ministerul muncii, se desfiinţează şi se contopeşte cu Ministerul sănătăţii şi ocrotirilor Sociale, devenind Ministerul muncii, sănătăţii şi Ocrotirilor sociale.

b) Ministerul cultelor şi artelor, se desfiinţează şi se contopeşte cu Ministerul educaţiunii naţionale, devenind Ministerul educaţiunii naţionale, cultelor şi artelor.

Funcţionarii ministerelor desfiinţate, al Muncii, Cultelor şi al Artelor, vor fi încadraţi în noulle ministere în care s'au contopit, potrivit decretului lege Nr. 3123 din 13 Septembrie 1940.

c) Ministerul minorităţilor se desfiinţează, personalul trecând la Preşedinţia consiliului de miniştri.

d) Ministerul presei şi propagande, devine subsecretariat pe lângă Preşedinţia consiliului de miniştri.

e) Ministerul Inventarului avuţiilor publice, devine subsecretariat pe lângă ministerul finanţelor.

Bugetele ministerelor desfiinţate, vor fi executate în măsura în care cheltuelile vor fi necesare de către ministerele în care s'au contopit.

Creditele care nu mai sunt necesare, pentru ministerele desfiinţate, sunt anulate şi trecute la Fondul general de deschideri de credite.

Se înfiinţează Ministerul coordonării şi Statul major economic.

Sancţionarea impostorilor şi agenţilor provocatori

Preşedinţia Consiliului de miniştri comunică:

Toate autorităţile de stat, comunale, etc., precum şi particularii sunt înştiinţaţi că toţi acei ce se vor prezenta ca legionari sau exponenţi naţionalişti, cerând posturi sau pretinzând să exercite inspecţii şi control, să fie imediat deferiţi autorităţilor poliţieneşti sau administrative, cari au ordin să-i aresteze.

Legionarii adevăraţi nu pot îndeplini decât acte de ordine şi nu pot lucra decât cu însărcinări legal atribuite.

Acei cari procedează altfel sunt agenţi provocatori sau uneltitori în contra ordinei în stat şi a prestigiului autorităţii.

Parastasul eroilor legionari

Conducerea Procesiunii din Bucureşti anunţă:

Pentru parastasul eroilor legionari, camarazii vor fi prezenţi Duminecă 22 Septembrie a. c. la sediu, str. Gutenberg 3, la orele 7 dimineaţa.

Camarazii din provincie se vor strânge în faţa sediului; cei ce vin în grupuri vor veni sub comandă, iar cei izolaţi se vor grupa imediat la sediu. Prahovenii vor veni în grup, fără Câmpineni şi restul văii Prahovei, cari merg la Predeal.

Ţinuta: cămaşe verde, centură cu diagonală, pantaloni lungi negrii şi ghete negre.

Parastasul va avea loc la biserica Sf. Ilie Gorgani, de unde va porni procesiunea la locul unde au căzut camarazii.

Legionarul Ţincoca va organiza şi conduce corul.

Prof. M. TASE

Aviatorii germani ating în picaj acoperişurile caselor din Londra

STOCKHOLM, 21 (Rador). — Ziarul «Afton Bladet» publică o ştire primită dela corespondentul său din Londra, care arată că populaţia Londrei a primit instrucţiuni să nu fumeze pe străzi, dat fiind pericolul de explozie şi de incendiu pe care il constitue conductele de gaz sparte.

Niciodată până astăzi — scrie corespondentul lui «Stockholms Tidningen» — avioanele germane n'au pătruns atât de adânc în interiorul oraşului. Fără încetare şi străbătând perdeaua de foc a apărării antiaeriene, aviatorii germani coboară în picaj până ating aproape acoperişurile caselor.

Uraganul se deslănţue

Inainte de miezul nopţii, au început să se audă explozii după explozii, ale bombelor de toate calibrele. Fără o clipă de răgaz, Londra tremură sub efectul acestor explozii, care se produceau în partea de nord, sud şi vest. Era ca deslănţuirea unui uragan.

Nu numai exploziile bombelor dar şi bubuitul necurmat al bateriilor antiaeriene şi loviturile schijelor incandescente de bombe ce cădeau pe străzi, urmau acelaş ritm înfiorător.

Apelul d-lui gen. Ion Antonescu către plugari

D. general I. Antonescu a adresat plugarilor următorul apel:

PLUGARI,

Tara a suferit încercări grele. Am pierdut pământuri rodnice. Imprejurările ni-au stat împotrivă şi rodul ogoarelor a fost mic în acest an şi din cauza timpului neprielnic şi din cauză că o parte din voi a trebuit să părăsiţi căminurile, chemaţi la datoria ostăşească.

Tara cere să începem cu toţii o muncă dârză şi neostenită, pentru a alina — cât de puţin — rănile cari o sângerează.

Datoria voastră este ca împreună cu toţi ai voştri, să munciţi ogoarele în această toamnă, cu orice jertfă, pentru a putea da ţării şi vouă pâinea cea de toate zilele. Munciţi fără odihnă, după cum vor trebui să muncească şi cei dela oraşe.

Prima voastră grijă să vă fie aratul şi semănăturile de toamnă, care trebuesc făcute la vreme, fiindcă numai astfel vor da roade sigure.

Ajutaţi-vă între voi frăţeşte cu animale şi unelte, pentru săvârşirea muncilor. Niciun petec de pământ să nu rămână nelucrat.

Nădejdea ţării de a-şi împlini nevoile de hrană, este — toată — în voi.

Tara cere tuturor fiilor ei să-şi îndeplinească datoria cu râvnă.

In scurtă vreme, voi veni cu mijloace ca să vă ajut şi să vă uşurez viaţa. Vă făgăduesc şi îmi voi ţine cuvântul ca şi până azi.

Şi acum, cu ajutorul lui Dumnezeu, cu toţii la lucru!

General ION ANTONESCU

N'au avut loc ciocniri de trupe la graniţa ROMANO-SOVIETICA

Unele posturi de radio străine stăruiesc să răspândească informaţiuni asupra unor pretinse ciocniri de trupe la graniţa româno-sovietică. Se afirmă deasemeni, că guvernul sovietic ar fi cerut demobilizarea regiunilor din Moldova, vecine cu U. R. S. S. Se desmint aceste ştiri.

Apelul d-lui general Antonescu către muncitorime

Preşedinţia Consiliului de miniştri comunică.

Folosind împrejurările grele şi măsurile luate pentru curăţirea statului şi îndreptarea lui, unii netrebnici răspândesc în lumea muncitoare manifeste în cari guvernul este arătat ca inamic sau nepăsător faţă de muncitorime.

Generalul Antonescu face apel la muncitorii neamului să înţeleagă că lupta de curăţirea şi îndreptarea statului, de aşezare a dreptăţii şi de biruinţă a muncii este însuşi crezul clasei muncitoare.

De îndată ce opera de curăţire se va sfârşi — foarte curând — va veni cu măsuri de sprijin al muncitorilor şi de apărare a lor în contra tuturor abuzurilor.

Muncitorii să fie români întregi şi adevăraţi oameni şi să înţeleagă că nu pot fi schimbate într'o clipă toate fărădelegile, nici îndreptate fără mijloace, toate nedreptăţile.

Pentru găsirea acestor mijloace lucrează azi. Pentru folosirea lor de muncitori va lucra mâine.

Programul generalului Antonescu privitor la muncă şi asistenţă socială va fi înfăţişat muncitorimii în câteva zile.

Plecarea echipelor legionare în provincie

Secretariatul general al legiunii comunică:

Echipele cari pleacă dela Bucureşti în pelerinaj spre Râmnicul-Sărat, Braşov şi Predeal, se vor prezenta Duminică la orele 6 dimineaţa la Sediul central, de unde vor pleca spre locurile destinate şi anume: echipa Râmnicul-Sărat, sub comanda camaradului Bartolomeu Livezeanu, echipa Braşov sub comanda camaradului George Macrin, echipa Predeal sub comanda camaradului Vasile Iovin.

Echipa Vaslui va pleca de Sâmbătă seară din gara de Nord.

Organizaţiile judeţene locale vor trimite delegaţiile direct.

Informaţiuni detailate se vor lua la Sediul central din str. Gutemberg Nr. 3.

Secretar General,

Prof. NICOLAE PATRAŞCU

Noul secretar general al ministerului de justiţie a depus jurământul

Eri 20 Septembrie, înaintea d-lui Mihai A. Antonescu, ministrul justiţiei, a depus jurământul de credinţă noul secretar general al ministerului d. Dimitrie D. Gerota, conferenţiar universitar, avocat.

Unificarea tuturor instituţiunilor sanitare

D. V. Iasinschi, ministru secretar la departamentul muncii, sănătăţii şi ocrotirilor sociale a dat următoarea decizie:

ART. 1. — Comisiunile de medici stabiliţi în deciziunea ministerială nr. 64094/940 au misiunea imediată de a întocmi numai proectul de lege pentru unificarea tuturor instituţiilor sanitare.

ART. 2. — Deciziunea apărută în ziarele de astăzi 20 Septembrie 1940 nu are forma definitivă.

Unde trebuesc adresate plângerile

Preşedinţia Consiliului de miniştri comunică:

Activitatea Conducătorului Statului este peste măsură îngreuiată de faptul că foarte multe plângeri îi sunt adresate direct.

Toţi locuitori Tării care au drepturi de apărat sunt rugaţi să aibă toată încrederea în colaboratorii Generalului Antonescu. Să se adresez deci, direct miniştrilor respectivi cărora le revine sarcina de a rezolva, drept şi repede, orice plângere ce primesc.

Ei lucrează după gândurile şi dispoziţiile sale.

Apelul celor căzuţi pentru Legiune

In pagina III publicăm o parte din apelul camarazilor căzuţi pentru Legiune sau morţi în credinţa legionară.

In afară de Nicadori şi Decemviri, figurează numele legionarilor căzuţi la Râmnicul Sărat, Braşov, Vaslui, Miercurea Ciucului şi alte câteva localităţi din ţară. Cei mai mulţi camarazi căzuţi în marea prigoană nu sunt cunoscuţi.

Facem deci un apel camaraderesc către toţi legionarii, simpatizanţii şi prietenii mişcării din întreaga ţară, să ne semnaleze prin scris numele celor ucişi în judeţul respectiv sau în părţile locului. Dacă se pot găsi şi datele biografice şi fotografia legionarului-erou fapta va fi cu atât mai frumoasă.

Corespondenţa de acest fel a se adresa comandantului profesor Macrin la sediul mişcării legionare din strada Gutenberg sau la redacţia ziarului Buna Vestire.

Un salariu de muncă şi demnitate

Comunicat pentru funcţionari

Preşedinţia Consiliului de Miniştri comunică.

Pentru a putea restabili ordinea şi salva Statul a fost nevoie de măsuri adânci, cari să curme din rădăcini tot răul.

Din datele ce se vor publica, ţara toată şi funcţionarii vor vedea ce înspăimântătoare abuzuri au fost săvârşite, ce risipă şi fraudă s'a făcut cu banii contrbuabililor uneori chiar de funcţionarii înalţi.

Pentru a înlătura aceste abuzuri şi în acelaş timp pentru a deschide porţile vieţii şi dreptului pentru toţi, s'a pus principiul: «un om un salariu».

Acest salariu nu va fi însă cel de azi.

Acest salariu va asigura întâi minimum de existenţă pentru funcţionar şi familia lui, ţinând seama de greutăţile ei adevărate.

Acest salariu va fi în al doilea rând un salariu care va răsplăti cu adevărat munca şi calitatea celui care o depune.

Acest salariu va fi o consfinţire a meritelor excepţionale pentru ca valorile de seamă ale neamului să fie alese.

«Un om, un salariu, dar, un salariu de muncă şi demnitate».

Se vor organiza mijloace de sprijine adevărate a funcţionarilor prin Case de Credit, locuinţe eftine, cooperative de Ministere, etc.

Intregul program al Generalului Antonescu în privinţa funcţionarilor va fi înfăţişat în câteva zile.

Generalul Antonescu roagă deci pe toţi funcţionarii cei dintâi slujitori ai Statului, cari ştiu mai bine decât toţi starea haotică şi nedreaptă în care se găsea Statul, să aibă încredere şi răbdare.

Să primească această jertfă scurtă şi trecătoare, după ce jertfe au făcut pentru Stat toţi contribuabilii lui, şi să înţeleagă că nu se putea organiza Statul şi nu se putea reforma salariile cu dreptate şi adevărată înţelegere, decât reclădind totul dela bază şi înlocuind toate abuzurile printr'un principiu aplicabil tuturor.

In această jertfă scurtă şi românească, Generalul Antonescu este alături de funcţionarii Statului, el nu primeşte decât un salariu de întreţinere modestă.

Noul director al învăţământului secundar

D. prof. Vasile Băncilă a fost numit director al învăţământului secundar, din Ministerul educaţiei naţionale, în locul d-lui I. Bratu.

Atrocităţile săvârşite de unguri sunt anchetate de o comisie italo-germană

Din Turda ni se comunică următoarele:

In vreme ce fraţii noştri sunt exterminaţi în mod atât de barbar, tot ungurii sunt aceia care au reclamat că în Ardealul românesc conaţionalii lor unguri sunt trataţi cu brutalitate, ucişi şi batjocoriţi. O comisie de ofiţeri italieni şi germani a venit pe neaşteptate la Turda. Ei au cerut să vadă pe preoţii şi fruntaşii unguri din oraş, despre care erau informaţi că au fost arşi de vii sau împuşcaţi de români.

Toţi s'au prezentat teferi, bineînţeles şi au mărturisit, nestingheriţi, că niciun ungur n'a primit, din 1918 până astăzi, nicio palmă dela români şi că au fost totdeauna trataţi pe picior de egalitate cu românii.

Ascultarea lor s'a făcut fără să fie de faţă niciun reprezentant al oficialităţii.

In schimb, tocmai atunci a sosit la prefectură un camion cu români refugiaţi din Ardealul ocupat, care erau desfiguraţi şi schingiuiţi în chip oribil. Comisia s'a interesat de soarta lor şi a vizitat şi pe ceilalţi răniţi dela spital. In urma declaraţiilor şi informaţiunilor adunate, distinşii ofiţeri au plecat la Cluj şi în alte localităţi robite, unde s'au convins la faţa locului de barbaria unguerească.

Ei au venit la Turda de mai multe ori, fiind însoţiţi şi de un medic dela legaţia italiană din Bucureşti şi au dat asigurări că cei doi conducători ai Axei vor fi încunoştinţaţi de toate atrocităţile comise şi că se vor lua măsuri.

Muncitorul legionar este stăpân pe munca, pe viaţa şi pe onoarea sa

Circulară adresată de şeful Corpului muncitoresc legionar

CAMARAZI MUNCITORI,

A venit ceasul ca şi voi să aveţi cuvânt hotăritor în treburile Tării şi în destinul Neamului.

MUNCITORUL LEGIONAR ESTE STAPAN PE MUNCA, PE VIAŢA ŞI PE ONOAREA SA.

DE AZI INAINTE, MUNCITORUL ROMAN VA CALCA PUTERNIC CU PAS DE STAPAN, PE PAMANTUL SFANT AL ŢARII.

Incepe o viaţă nouă, în care spiritul de camaraderie şi al ajutorului reciproc vor sta la temelia traiului muncitoresc.

DIRECTIVE

Garnizoanele muncitoreşti din întreaga ţară se vor organiza după vechile norme.

Unităţile care n'au şefi numiţi de mine, vor fi conduse de corelegionarul care a dat dovadă în timpul prigoanei de spirit de sacrificiu, de putere de muncă şi care nu şi-a întrerupt nici o clipă activitatea. Acest şef va fi numit deocamdată de către şeful de judeţ.

Toţi legionarii din C. M. L. îşi vor face imediat uniforma regulamentară (cămaşă verde, centură cu diagonală, pantaloni negri lungi, ghete negre).

Rapoartele de activitatea garnizoanelor vor fi înaintate lunar, împreună cu cotizaţiile, direct Comandamentului C. M. L.

Bucureşti 20.IX.1940.

Trăiască Legiunea şi Căpitanul

Şeful Corpului Muncitoresc

DUMITRU GROZA

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «EMINESCU» S. A., STR. ING. ANGHEL SALIGNY, TELEFON 3.26.69.